

Serie nouă
Martie 2011

3

(CXVII)

36 pagini

9 lei

Am

MUZICALĂ

ACTUALITATEA

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

***Premiile UCMR
Istoria Baletului Operei Naționale
Concursul Internațional "Gh. Dima"
Muzica Basarabiei
Remember Dan Spătaru
Fenomenalii Stela și Arșinel***

În imagine:
Andrei Tudor
Foto: Mihai Cosma

Despre măsură

Liviu DĂNCEANU

Curajul e bun, dar dacă întrece măsura se transformă în nechibzuință. La rândul ei, timiditatea poate fi de folos, dar dacă întrece măsura devine neputință. E bine chiar să cheltuiești, dar dacă o faci în exces se cheamă risipă. Așa cum și spiritul de economie este util, dar dacă e dus la extrem cade, nu-i așa, în zgârcenie. Să ne ferim, așadar, de mult și de puțin. Adică, să fim cumpătați. Și poate că cea mai anevoie cumpătare în muzică este puțința de a ascunde cumpătarea. Dimpotrivă, cel mai la îndemână este să o exhibi. Să demonstrezi cu orice preț că ții sub control hamurile componisticii, că, vezi Doamne, poți administra și croi deopotrivă stofa și căptușeala artei sonore. Iar astăzi, mai mult ca oricând, căptușeala contează. Cu alte cuvinte, sporul de exhibiționism al gestului creator este evident. Mai puțin preocupat de mesaj, compozitorul contemporan este obsedat de etalarea interiorului laboratorului său de creație. Cu frivolitate și, nu de puține ori, impudic, autorul vrea să arate că este compozitor. Nu știu dacă e neapărat o lipsă de decență, de bun simț artistic. Știu însă că seamănă a infatuare și insolență. Ori a dezechilibru. Odată cu pierderea măsurii muzica s-a pierdut pe sine: dintr-o ființă simplă, unitară, a devenit una complicată, ajungând tot mai frecvent să trăiască într-o confuzie profundă în legătură cu sine și cu lumea. Descentrării creației muzicale nu trebuie însă să i se opună centrarea în valorile tradiționale sau în experimentul incontinent, ci muzica firească, normală, care nu progresează, nu evoluează și nu prefăce în mod catastrofic, ci crește și se înmulțește; adică, sporește. Reinventarea abuzivă a propriei identități nu e, de cele mai multe ori, decât o reconstrucție semantică, într-un fel abuzivă. E genul de redefinire care precede sau justifică fronda de dragul schimbării, schimbarea de dragul înfruntării. Muzica vie crește, nu se inventează. O declară unul dintre cei ce au exersat îndelung trucurile urzirii și zămisliirii unor proiecte sonore inedite și, pe cât posibil, insolite. Doar obiectele mecanice se inventează. Ele nu au pedigree; nici o sorginte misterioasă, cu atât mai puțin mistică. Lucrurile vii, în schimb, au o origine ascunsă, tainică, o natură specifică, niște rădăcini, un timp și un spațiu al lor. Ingineria componistică merge mână în mână cu lipsa de identitate personală. Nu poți să aperi ceva, dacă nu știi cine ești și pentru cine o faci. Compozitorii de astăzi par a fi uitați pentru cine scriu. Din care realitate se înfruptă și cărei realități i se adresează. Mă tem din ce în ce mai tare că muzica lor nu semnifică nici o realitate, ci doar încearcă să inventeze una: o realitate convențională. În ultima vreme mi-au căzut în mână puzderie de partituri de ultimă oră, multe din ele neîntrupate încă sonor. Absența măsurii le caracterizează aproape în totalitate. Senzația cea mai acută pe care am avut-o în contactul

Photo: Mihai Cosma © 2010

cu ele a fost că inima lor e copios dereglată. Unele partituri prezintă semnamentele unei tahicardii severe: o ubicuitate cinemascopice tinde să instaureze un fel de conștiință globală (numai că perspectiva global-sincronică, exprimată prin abuzul de informație sonoră injectată fără criterii și discernământ face casă bună cu zădărnicia global-diacronică, grație căreia „spălarea” identității este asigurată). Altele pulsează într-un regim brahicardic (de restrânsă activitate circulatorie, altfel spus, cu un travaliu componistic arid, insipid), cantonat într-o pauperitate vecină cu mizeria substanțială și formală. Pe de o parte muzica globală, iar de cealaltă parte muzica de nișă. Ambele sunt făcute parcă a plafona și uniformiza. Fără măsură. De multe ori, samavolnic. Identitatea pală a compozitorului globalizat n-are însă cum să acapareze piața liberă globală. Fie și numai pentru că, fiind cu toții identici, nu mai au ce schimba între ei.

DIN SUMAR

Premiile UCMR	2-6
Army in concert	7
Centenar L. Bercescu Țurcanu	8
Baletul la Sibiu	10
Otello la Constanța	12
Concursul “Gheorghe Dima”	15
Adio, Mălina Dandara	16
Punctul pe j... azz	17
Cultura Basarabiei	18-19
Remember Dan Spătaru	20-21
Teatrul de revistă	23
Generația 9	25
Tradiții maramureșene	26-27
Femina	28-29
Simionică reloaded!	30-31
Flash intern	32
Discuri	34-35
Muzica pe micul ecran	36

MARELE PREMIU

FELICIA DONCEANU,
pentru întreaga
activitate

**Premiul pentru lucrări
simfonice:**
Mihai Măniceanu,
pentru *Sempre risoluto*, pentru
pian obligat și orchestră

**Premiul pentru lucrări
electronice:**

Octavian Nemescu,
pentru *EUIorErUImII*,
pentru clarinet, vioară și bandă

Valentin Timaru Foto: Mihai Cosma

Premiul Filialei Cluj:

Valentin Timaru,
pentru *Harfă de vânt*, pentru
voce și ansamblu cameral,
pe versuri de Adrian Tarța

Nicolae Teodoreanu Foto: Mihai Cosma

**Premiul pentru muzică
de cameră:
Nicolae Teodoreanu,**
pentru *Fântâna tinereții*, pentru
flaut, violoncel și
live electronics

Gheorghe Vulpe Foto: Mihai Cosma

**Premiul pentru muzică
de fanfară:**

Gheorghe Vulpe,
pentru *Suita transilvană*

Cristian-Alexandru Petrescu Foto: Mihai Cosma

Premiul pentru lucrare corală amplă:

Cristian-Alexandru Petrescu,
pentru *Cărăbușul*,
pe versuri de Lucian Blaga

Premiul pentru muzică ușoară:

Andrei Tudor,
pentru piesele *Iarna spune povești* și *Nu te mai am*,
pe versuri de Andreea Andrei

Andrei Tudor Foto: Mihai Cosma

Premiul pentru miniatură corală:
Marcel-Octav Costea,
pentru Trei miniaturi corale pe
texte religioase: *Aspergis per
Domine; Doamne-ndură-te de
noi!; Aleluia! - Domnul e
păstorul meu*

Marcel-Octav Costea Foto: Mihai Cosma

Cătălin Târcolea Foto: Mihai Cosma

**Premiul pentru muzică
de jazz:**

**Cătălin Târcolea,
pentru CD-ul *Synvionai 2***

**Premiul pentru
istoriografie:
Octavian Lazăr Cosma,
pentru *Opera Națională din
Cluj* (Editura Charmides) și
*Universitatea Națională de
Muzică din București la 140 de
ani* (Editura UNMB)**

Octavian Lazăr Cosma Photo: Mihai Cosma © 2011

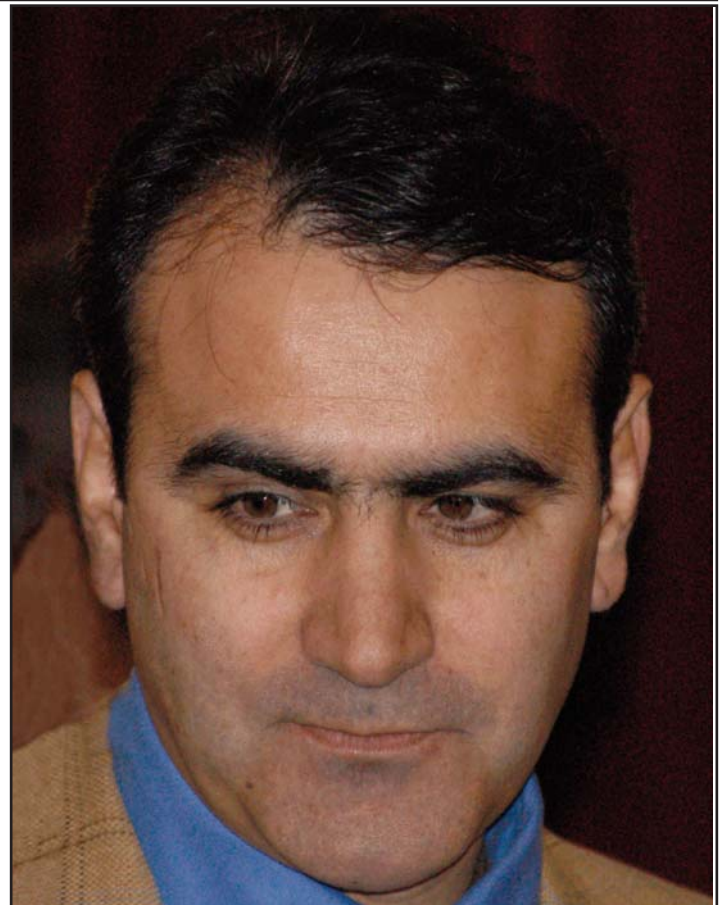

Marius Țeicu Foto: Mihai Cosma

**Premiul pentru
spectacol muzical:
Marius Țeicu,
pentru musicalul
O premieră furtunoasă,
pe un libret de Octavian Sava**

**Premiul pentru
sistematică: Valentina
Sandu-Dediu și Nicolae
Gheorghiuță**

**Premiul pentru
publicistică: Oltea
Șerban-Pârâu
Premiul pentru
didactică: Doina Paron-
Floriștean**

180 de ani de la fondarea fanfarelor militare românești

Viorel COSMA

Concertul Muzicii Reprezentative a Ministerului Apărării Naționale din ziua de 24 februarie 2001, la Studioul „Mihail Jora” al Radiodifuziunii Române, a dorit să marcheze un moment aniversar pe care nici o altă instituție de nivel republican din țara noastră nu-l egalează: împlinirea „vârstei” de 180 de ani de la fondarea primei fanfare militare de tip european. De fapt, în ziua de 1 iulie 1831, când a avut loc la Iași sfințirea armelor și depunerea jurământului ostașilor, a ieșit în public prima fanfară a armatei, fiindcă Certificatul de naștere al

Aurel Gheorghită

formației s-a semnat prin **porunca Divanului Moldovei** din 25 august 1830. Timp de aproape un an s-au comandat în străinătate noile instrumente ale ansamblului și s-au executat zecile de repetiții cu tinerii muzicanți, sub bagheta capelmaștrilor Francisc Ruszistki și Joseph Herfner. A fost un moment politic și social epocal în viața poporului nostru care, vreme de secole, a auzit la curtea domnească doar mehterhaneaua turcească – acea zgomotoasă formație orientală care le spărgea urechile și le zdruncina creierii ascultătorilor prin cele 10-12 tobe mari, 10 perechi de talgere metalice și doar câteva instrumente de suflat. Aveau perfectă dreptate primii noștri istoriografi și cronicari (Miron și Nicolae Costin, Grigore Ureche, Ioan Neculce) când scriau în textele lor că „bate mehterhaneaua”, în loc de „cântă mehterhaneaua”.

Muzica Reprezentativă a Armatei și-a completat

efectivul cu violoncele, contrabași, clarinete în La și corn englez, spre a deveni o formație simfonică de suflători, capabilă să abordeze două partituri clasice. *Concertul pentru pian și orchestră în la minor* de Edward Grieg și *Simfonia Din lumea nouă* de Antonin Dvořak. Prima piesă a fost orchestrată de capelmaștrul turc Bilgin Bayrat, iar a doua de olandezul Mark Koninkx, astfel că auditoriile noastre s-au aflat în fața a două prime audiții.

Desigur că pentru dirijorul lt. Col. Aurel Gheorghită abordarea celor două lucrări, intrate de multă vreme în conștiința publicului nostru, a constituit un efort deosebit atât prin trecerea de la repertoriul mai lejer de fanfară la cel simfonic, cât și prin adaptarea instrumentiștilor suflători militari la țesătura complexă a partiturilor lui Dvořak și Grieg. Nu este ușor să obții o bogăție de nuanțe (mai ales cele moi, pastelate) de la niște interpreți care cântă permanent în aer liber, numai pe *forte* și *fortissimo*, după cum și realizarea unei frazări muzicale și a unei ritmici specifice stilului de jazz, blues, negro-spirituals, folosite de A. Dvořak în *Simfonia Din lumea nouă*, solicită o flexibilitate de ansamblu și o maturitate de înțelegere greu de obținut în numai câteva săptămâni de repetiții. Desigur că Muzica Reprezentativă dispune de suflători cu experiență și de un Studio propriu de concerte (unde poate repeta în condiții optime de sonoritate) încât rezultatele concertului aniversar au depășit așteptările.

Emoțiile debutului s-au simțit mai pronunțat în *Concertul pentru pian și orchestră în la minor*, op. 16 de Grieg decât în simfonia clasicului ceh, pianistul Horia Maxim, asistent la Universitatea Națională de Muzică, având de luptat cu orchestra mult prea puternică de-a lungul întregii partituri, finalul lucrării fiind chiar „înecat” în sonoritățile supradimensionate ale alăturilor. Lirismul specific părții a doua (*Adagio*) a sunat cald, datorită în special partidei clarinetelor, extrem de sensibili și bine sudați, dialogul dintre pian și orchestră atingând momente de reală poezie pentru un ansamblu de suflători. Nu aceeași colaborare s-a menținut în finalului *Concertului*, unde tempo-ul prea viu (*Allegro molto moderato e bon marcato*) al lui Horia Maxim a creat decalaje cu orchestra. Totuși, tensiunea emoțională specifică muzicii lui Grieg s-a păstrat de-a lungul întregii partituri, astfel că sala a reacționat cu entuziasm, obligându-l pe solist să acorde un supliment.

Cu totul altfel a sunat *Simfonia nr. 5 în mi minor „Din lumea nouă”, op. 95* de Antonin Dvořak. Dirijorul Aurel Gheorghită și-a pus în valoare multiplele valențe artistice, de la stăpânirea absolută a mijloacelor de expresie (a condus pe dinafară întreaga lucrare) până la sublinierea atentă a temelor fiecărei secțiuni, cu vizibilă încercare de valorificare a contrastelor dramatice prin exploatarea forței alăturilor. Prima parte (*Allegro molto*) și finalul (*Allegro con fuoco*) le-a rărit ca tempo în mod intenționat, spre a obține efecte de culoare sonoră mai caldă. Din păcate, strălucirea specifică partiturii lui Dvořak pe *rallentando*-ul codei, nu a atins acea culminației majoră a orchestrelor simfonice. Excelent mi s-a părut *Trio*-ul din *Scherzo*. Desigur că instrumentiștii din Muzica Reprezentativă a Armatei și-au depășit statutul de suflători de „fanfară”, obținând momente excelente de omogenitate sonoră și forță dramatică, într-o mare partitură clasică a repertoriului universal. Suplețea acestei formații militare (pe care am urmărit-o în diverse concerte de estradă, de paradă, de jazz) o singularizează în peisajul nostru artistic încât prezența unei orchestre simfonice de suflători în viața noastră concertistică reprezintă un câștig și o performanță care s-a „dospit” tacit de-a lungul celor 180 de ani, dar s-a „copt” cu certitudine în zilele noastre, când și-a dobândit maturitatea prin abordarea repertoriului major al marilor creatori universali.

Centenar Lucia Bercescu Țurcanu

Grigore CONSTANTINESCU

Când, în 1992, la Studioul de concerte al Radiodifuziunii, am invitat-o pe marea soprană Lucia Bercescu Țurcanu, pentru a-i oferi Premiul pentru „O viață dedicată artei”, din partea Uniunii Criticilor Muzicali din România, „Mihail Jora”, după ce a primit distincția marea soprană s-a îndreptat către public și, cu vocea sa limpede, cuceritoare de strălucite triumfuri în lumea lirică, a rostit simplu: „Vă mulțumesc că nu m-ați uitat”. Pentru recursul la memorie, finalul lunii martie are un înțeles simbolic, împotriva umbrelor uitării, căci ziua de 27 marchează Centenarul existențial al acestei superbe voci care a făcut cunoscută gloria artei românești pretutindeni. Totuși, reperatele cuprinse în acest secol merită reamintite, chiar și sub forma unor consemnări de cronică. În numeroasa familie bucureșteană Bercescu, dintre cei cinci copii, două fete, Olga și Lucia, au primit darul vocii.

Destinele lor au fost însă diferite. Olga, un glas care promitea marea carieră, după primele începuturi mult apreciate, nu și-a mai împlinit viitorul, la dimensiunea unei veritabile ascensiuni. Lucia, însă, a devenit o astfel de legendă, urcând treptele gloriei mondiale. La recomandarea surorii mai mari, Lucia a dat audiențe și, spre surprinderea tuturor, a fost primită, după o scurtă pregătire anterioară, să frecventeze cursurile sub îndrumarea profesorilor Mihail Vulpescu și Elena Saghin la Academia regală de Muzică din București. Nu știa atunci că se

aliniază altor nume celebre, venind din istoria noastră lirică, de la Elena Teodorini, la Hariclea Darclée și Florica Cristoforeanu. În 1939, debutul pe scena Operei din București, cu Margareta din **Faust** de Gounod, alături de Mihail Știrbei, Edgar Istratty și Constantin Teodorian este apreciat de cronicarul de la *Universul drept* „o revelație...un nou și prețios talent”. După acest spectacol va fi imediat angajată solistă a Operei de către directorul Teatrului, dirijorul George Georgescu. Urmează premiera absolută cu **Alexandru Lăpușneanu** de Al. Zirra, rolul Domniței Ruxandra, despre care Mihail Jora notează în *Timpul că* „Am ascultat cu emoție cel mai frumos glas ce ne-a fost dat să-l auzim la Opera Română.” Partenerul sopranei, baritonul Petre Ștefănescu Goangă avea să declare, de asemenea: Lucia Bercescu, cea mai frumoasă voce după Darclée...”. Prima scenă lirică românească cunoaște, în continuare alte debuturi prestigioase, precum Contesa din **Nunta lui Figaro** de Mozart, Eva din **Maeștrii cântăreți din Nürnberg**, Elsa din **Lohengrin** de Wagner, Agathe din **Freischütz** de Weber, **Madama Butterfly**, **Tosca** de Puccini, **Ebreea** de Halevy, **Aida**, **La Traviata** de Verdi (ultimul spectacol susținut pe scena Operei Române în calitate de angajată). În acest interval de șapte ani, soprana a susținut mai multe concerte vocale la Ateneul Român, turnee cu Tatrul bucureștean în Ardeal și la Budapesta, spectacole de operă la Zagreb, Belgrad, Danzig și Budapesta. Dintre artiști celebri cu care a cântat în primii ani de solistică, amintim pe soprana Maria Cebotari în **Nunta lui Figaro** și tenorul danez Helge Rosswange în **Tosca**.

Anul 1942 marchează momentul deschiderii orizonturilor către cariera internațională, fiind singura selectată dintre cele 15 soprane, într-o audiență la Volksoper din Viena, pentru a interpreta rolul Aidei în limba germană. Deschiderea stagiunii teatrului vienez este dirijată de George Georgescu, cu o distribuție românească în care, împreună cu Lucia Bercescu Țurcanu cântă tenorul Dinu Bădescu și baritonul Șerban Tassian. Cronică din *Neuigkeiten Welt Blat* comentează: „Debutul Luciei Bercescu a fost o descoperirea senzațională. Se vorbește ca despre o nouă Jeritza. Glasul ei, chiar în acutele cele mai înalte e de un timbru fermecător, de o elasticitate plină de efect și luminează biruitor toate splendorile orchestrale, și în aria Nilului, și în marele final”. În amintirile sale, artista menționează că marea arie a Aidei a fost „trăsată” în seria spectacolelor vieneze. Urmează un contract de 5 ani, cu spectacole susținute alternativ cu Opera din București, veritabil tur de forță al tinerei soliste. Pe aceeași scenă cântă **Trubadurul** de Verdi, **Tosca** de Puccini, **Lohengrin** de Wagner. Se decide apoi, obținând un concediu, să plece pentru studii de perfecționare la Milano. Susține audiențe la care asistă dirijorul Tullio Serafin, care îi decide soarta. La 26

decembrie 1946, stagiunea de la Teatro alla Scala din Milano va fi inaugurată, sub bagheta ilustrului dirijor, cu premiera operei **Nabucco**, Lucia Bercescu cântând rolul Abigaille, în distribuție cu Gino Bechi, Cesare Siepi, Fedora Barbieri. Vor urma pe aceeași scenă opt spectacole de **Turandot**, **Gioconda** în paralel cu cele trei stagiuni de la Scala, artista cântă la Terme din Caracala din Roma și la Cagliari **Aida** (partener Mario del Monaco), **Tosca** (cu Benjamina Gligli), **Faust** la San Carlo din Neapole, **Trubadurul** la Palermo, **Bal mascat** la Bologna, realizând turnee și la Torino, Padova, Cremona, Modena, Ravenna, Spoleto, Trieste, Sicilia, Lausanne. În urma unor contacte promițătoare, pleacă în SUA, pentru un contract cu Metropolitan Opera din New York, în 1949. Debutează la *Brooklyn Academy of Music* din New York cu **Aida**, apoi cântă la *City Center Opera Turandot* și **Cavalleria rusticana**, în Venezuela **Tosca** (partener Ferruccio Tagliavini), **Aida** la San Salvador și Guatemala, o înlocuiește pe Stella Roman în **Gioconda** (partener Richard Tucker) și **Aida** la *Philadelphia Scala Opera Company*. Ultimii ani petrecuți în America vor fi consacrați pedagogiei, la Detroit. În urma mai multor intervenții, Lucia Bercescu împreună cu soțul ei, dirijorul Constantin Țurcanu, dirijorul multor spectacole susținute de artistă, revin în România. Va fi nevoită să accepte umiliința unei audiențe de verificare la Opera din București, pentru a obține dreptul de a cânta din nou pe scena românească. Este astfel programată pentru spectacole cu **Tosca** (parteneri Petre Ștefănescu Goangă, Ion Piso), **Maeștrii cântăreți din Nürnberg** (cu baritonul german Hajo Muller, Octavian Naghiu), **Trubadurul** (parteneri Micaela Botez, Nicolae Martinou). În 1965 este invitată la Opera Română din Cluj - **Aida**, **Tosca**, **Butterfly** - și la Opera din Iași - **Tosca** și **Aida**. Este prezentă în spectacole și concerte vocal simfonice la Craiova, Cluj, Iași, Bacău, Sibiu, Oradea. Ascultând-o la un recital susținut Ateneul Român, împreună cu pianista Martha Joja, tenorul Emil Marinescu mărturisește în cartea sa despre „**Lumea Operei**” că „...vocea Luciei Bercescu uimește încă prin prospețimea și strălucirea ei de odinioară”. Se justifică astfel mai multe înregistrări radio și *live*, din care se alcătuiește, la Radiodifuziune, unicul disc cu arii și lieduri cântate de Lucia Bercescu. Dintre vocile tinere care beneficiază de îndrumările artistei, vor face carieră lirică sopranele Lucia Țibuleac și Cleopatra Melidoneanu. Rămâne amintirea acestei artiste centenare, după intrarea în eternitate (1995), imaginea unui destin care i-a hărăzit marea carieră lirică, în timpuri traversate de dramatica conflagrație mondială și seisme sociale, sub semnul de glorie care o situează în compania celor care au scris prin cânt, pe meridianele lumii, istoria liricii vocale românești.

Concertele Orchestrai de Cameră Radio

Olga GRIGORESCU

Un public extrem de numeros, în majoritate tineri, a umplut sala "Mihail Jora" a Societății Radiodifuziunii Române în seara zilei de 2 februarie. Era pentru "Anotimpurile" lui Antonio Vivaldi, sau pentru cele... "de la Buenos Aires" ale lui

Cristian Brâncuși

Astor Piazzolla? Probabil pentru amândouă, poate însă și pentru un nume străin care apărea pe afiș, violonistul și dirijorul Robert Bokor.

Așteptările publicului nu au fost înșelate, căci Concertele au avut strălucire, nerv, sugestivitate, momente lirice evidențiate cu tonuri violonistice mătasoase, alternând cu explozii de energie și temperament. L-am caracterizat acum în primul rând pe solistul seriei, violonistul sârb Robert Bokor, despre care am aflat cu ocazia concertului că are o agendă artistică foarte bogată, fiind director al Filarmonicii din Belgrad, și că străbate lumea ca solist și dirijor. El a venit la pupitrul Orchestrai de Cameră Radio cu o concepție modernă asupra interpretării stilului baroc, aceea de a realiza un discurs foarte viu, cu contraste mari, cu tempouri foarte rapide, necesitând și articulații sonore extrem de răspicate și precise. Robert Bokor ne-a cucerit cu impetuoșitatea și calitatea frumoasă a sunetului viorii sale, dar au fost și momente când nu a reușit să se coordoneze cu ansamblul, instrumentiștii părând, de câteva ori, surprinși de avântul solistului-dirijor, producându-se astfel nedorite decalaje.

Muzica lui Piazzolla însă, din

partea a doua a seriei, a răsunat la cele mai înalte cote ale interpretării, și din partea solistului, și a orchestrei. Ritmica destul de dificilă care împânzește țesătura orchestrală foarte colorată nu i-a derutat nici o clipă, pulsul puternic al tangoului bătând permanent, ca o inimă, în toate "Anotimpurile" și în toate stările de spirit ale celui ce le trăiește: și când visează, și când se bucură fără margini de generozitatea dansului. Publicul a răspuns pe măsură, aplaudându-l entuziast atât pe virtuozul Robert Bokor în dubla sa ipostază, cât și pe instrumentiștii orchestrei.

În următoarea săptămână, 9 februarie, Orchestra de Cameră Radio l-a avut la pupitrul pe dirijorul Cristian Brâncuși, mereu preocupat de a aduce în repertoriul formației (pe care o conduce de mulți ani) noutăți repertoriale interesante. Pasionat dirijor al muzicii contemporane (fiind el însuși compozitor), ne-a prezentat de această dată două lucrări de muzicieni necunoscuți nouă, atrăgătoare prin tematica lor diversă. *Preludiu la dimineața unui faun* de Rajko Maksimovič, compozitor și profesor sârb, este un comentariu original la cunoscutul opus „de după-amiază” al lui Claude Debussy, conceput pentru flaut și orchestră de coarde. Păstrând anumite contururi melodico-ritmice ale evoluției solistice din creația maestrului francez, implicând, ca și acesta, flautul într-un strâns dialog cu ansamblul, compozitorul sârb a realizat acea atmosferă poetică, limpede, cu tușe fine în stilul impresionist. Remarcabilă a fost atât evoluția flautistei Constanța Cazacu, prin acuratețe și suplețe, cât și a ansamblului, care a pătruns în amănunt mesajul lucrării.

Cea de-a doua lucrare din program, *Concertul pentru violă și orchestră în fa diez minor op. 111* aparținând compozitorului german Thomas Schmidt-Kowalski, a venit cu o concepție diferită: un amplu discurs de tip neo-romantic, bazat pe principii tonale și largă melodicitate. Caracterul predominant liric, elegiac, al discursului, de-a lungul celor trei mișcări – puțin monotone în ansamblu –, tempourile, ca și densitatea discursului, fiind cam aceleași tot timpul, a oferit totuși solistului posibilitatea de a-și etala sunetul foarte șlefuit, de calitate, cald, fără asperități. Emilian Dascăl, format în România, dar și în Finlanda și Elveția, actualmente șef de partidă în Orchestra Simfonică din St. Gallen și șef de catedră la Academia de Muzică din același oraș, ne-a apărut ca un instrumentist de valoare ale cărui calități le-am admirat și în bisul oferit, partea a II-a din *Concertul pentru violă* de Jan Benda.

În partea a II-a a concertului a răsunat *Suita nr. 1 în do major BWV 1066*

de Johann Sebastian Bach, redată cu acuratețe, cu eleganță, de la măreția Uverturii, având în centru impunătorul moment polifonic, la diversitatea dansurilor stilizate, de nesfârșită inventivitate melodică și ritmică. O versiune interpretativă armonioasă, așezată, îngrijită, cu solo-uri remarcabile, mai ales la suflători.

Deosebit de interesant s-a dovedit și concertul Orchestrai de Cameră Radio din 16 februarie, avându-l din nou ca dirijor pe Cristian Brâncuși. De această dată, au fost prezentați publicului tineri interpreți, laureați ai concursului "Drumul spre celebritate" – un proiect coordonat de Sebastian Crăciun și organizat de Radio România Cultural, Redacția Muzicală și Centrul Cultural „Palatele Brâncovenesti”.

Instrumentiștii au fost selectați în urma a 11 sesiuni de un juriu profesionist, dar și de sute de elevi care au asistat la aceste momente ale concursului.

O lucrare necunoscută a romanticului Ludwig Spohr, *Concertul în la minor pentru cvartet de coarde și orchestră de cameră op. 131*, i-a adus la rampă pe membrii formației "Eufonia", încă studenți la Academia de Muzică "Gheorghe Dima" din Cluj-Napoca, distinși cu premiul al III-lea: Rareș Munthiu – vioara I, Remus Gaspar – vioara a II-a, Mihai Oșvat – violă și Flaminia Nastai – violoncel. I-am admirat pe fiecare în parte, mai ales pe cei doi violoniști, dat fiind că partitura le oferea destul de multe solo-uri. Ca formație, mai au de lucru pentru omogenizare și pentru o sonoritate curată, de calitate, fapt care nu poate fi îndeplinit decât în timp.

L-am auzit apoi pe violoncelistul Octavian Alin Pop, distins cu premiul al II-lea, ca solist al *Concertului în re major* de Joseph Haydn. Și el vine de la Cluj-Napoca, dar și-a luat diploma la Universitatea Națională de Muzică din București, urmând acum cursuri de perfecționare la Paris. Este fără îndoială un tânăr de talent, un instrumentist cu sunet frumos, sensibil, dar care trebuie să capete mai multă siguranță și degajare.

Deținător al premiului I în concursul "Drumul spre celebritate", tânărul clarinetist de numai 17 ani Ioan Radu Greluș, elev în clasa a XI-a la Liceul de Artă din Sibiu, a dovedit în *Concertul în la major KV 622* de Wolfgang Amadeus Mozart o stăpânire uimitoare a sunetului și a frazării, sincronizându-se fără nicio greutate cu orchestra, și o maleabilitate matură a dinamicii și culorilor. Un tânăr de mare perspectivă, ale cărui viitoare performanțe le așteptăm cu plăcere.

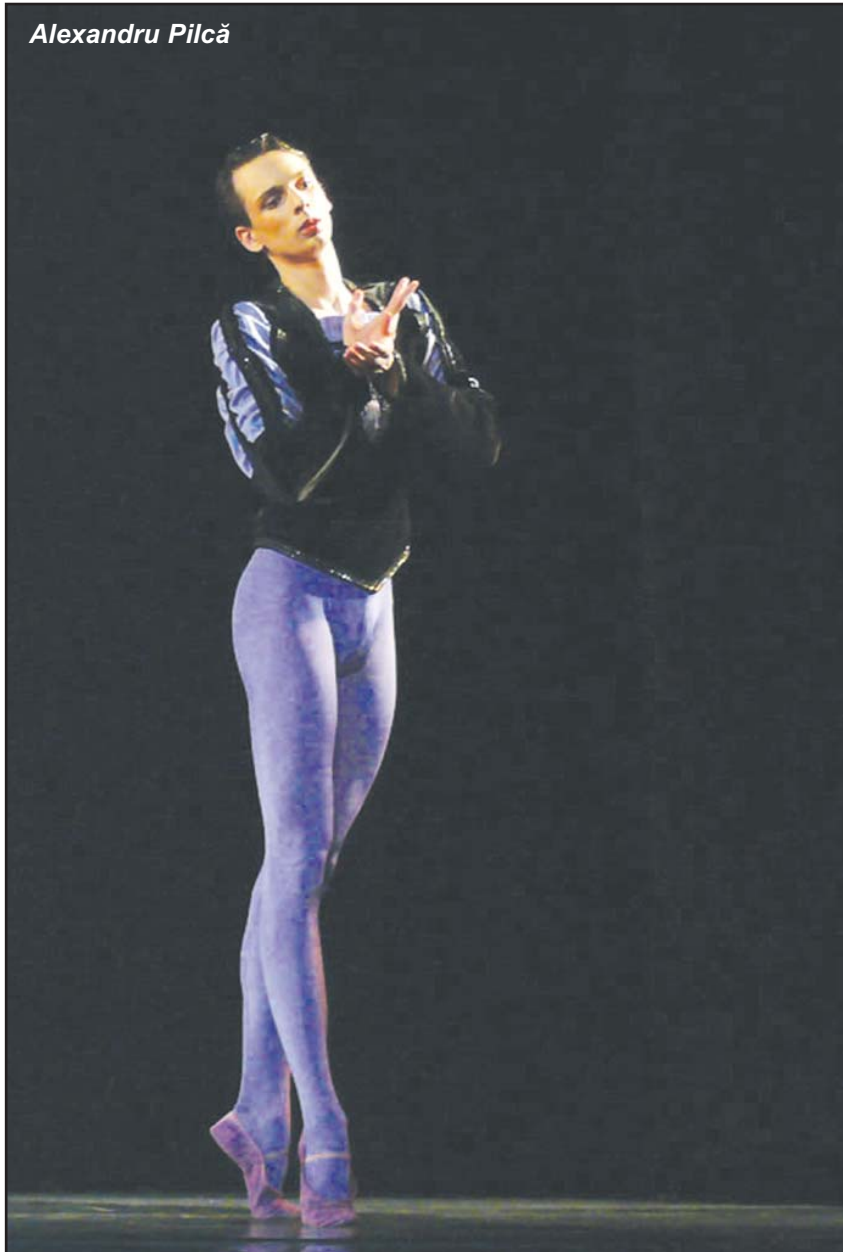
În final, încă o apreciere pentru dirijorul Cristian Brâncuși și pentru Orchestra de Cameră Radio, care ajută aceste talente să poată apărea în fața marelui public.

„Dulce și amar” la baletul sibian

Doina MOGA

Din dor, drag, plăcere și multă considerație pentru Teatrul de Balet din Sibiu, am fost acolo în serile de 25 și 26 februarie pentru a urmări noua lui premieră,

Alexandru Pilcă

compusă din două titluri celebre: „Paquita” și „Carmen”. Obişnuită cu realizările lui interesante, captivante, originale și de cele mai multe ori într-o creștere valorică, acum m-am surprins adăugând buchetului meu emoțional și ceva tristețe. Și mărturisesc că, de-a lungul spectacolelor, m-a urmărit obsedant spusa lui Beaumarchais, conform căreia: „fără libertatea de a critica, nu există laudă credibilă”. În fine... Structurat în două părți, incongruente una cu cealaltă, atât prin universul tematic, cât mai ales prin concepția regizoralo-coregrafică, spectacolul a oferit surprindere. Dacă în

prima parte („Paquita”- formată din cunoscutele părți de recital: ansamblu, *pas des deux*, *pas des trois*, cu variațiunile respective, în coregrafia clasică a lui Petipa) am văzut grație, eleganță, performanță și am resimțit plăcerea unei realizări regizorale fin cristalizată de Florin Brândușă, și aici am în vedere ansamblul – excelent lucrat, omogen, expresiv; invitații soliști: Alexandru Pilcă (Vienna Staatsoper), o prezență princiară pe scenă, cu alură specială, ținută, săritură, tehnică, ce anunță un viitor star; partenera sa Kim Seh Yun (Baletul Național Amsterdam) foarte tehnică, dar mai puțin relevantă artistic (în prima seară) și Adela Sterp Crăciun – implicată cu naturalețe în rol – linie frumoasă, delicată, rafinată, împreună cu partenerul ei Bogdan Marian Plopeanu – un tânăr de reală perspectivă (în a doua seară) și *pas des trois*-ul excepțional tălmăcit de tripleta Chisato Tanaka, Satomi Netsu, Takahiro Tsubu / Motegi Kaeiichiro, care mai ales în variațiuni au ridicat sala în picioare, păcătuind și ea (e vorba de prima parte) prin costume: puțin prea largi, puțin prea lungi și cu colorații disonante, în partea a doua, cu baletul „Carmen” s-a întâmplat ceva de neînchipuit. Ascultând muzica, absolut copleșitoare a lui Bizet-Scedrin, m-au ecranat atât de puternic amintirile realizărilor magnifice ale coregrafului Oleg Danovschi și al interpretului Ion Tugearu, încât nu am mai avut capacitatea să observ ce se întâmplă pe scenă. Bănuiesc totuși că dacă s-ar fi petrecut altceva decât o rătăcire, artistică ce-i drept, dar rece, indiferentă, fără implicare și până la urmă cu o prea subtilă trimitere la cea mai vulcanică dramă a tuturor scenelor lirice și de balet, aş fi observat. De aceea, baletul m-a întristat. „Carmen” este un subiect latin. El nu poate fi transbordat în nici o altă zonă ideatică, fără a-l mutila complet. Totuși, această realizare hieratică a lui Pavel Rotaru (coregrafia și regia) care a trecut nonșalant peste năucitoarea dramă a iubirii, a beneficiat de soliști care, înțelegând probabil intențiile coregrafului, s-au subsumat. Sigur că publicul și-a îndreptat în mod special atenția spre Ovidiu Iancu, prim solist al ONB, care, chiar dezavantajat de partitură, ar fi meritat o parteneră pe măsură. Spun asta, pentru că Cristina Țipirig, de la Opera Națională din Chișinău, a fost distantă, detașată, rece și lipsită de eleganță, făcând prizele, multe la număr, prezențe scenice neplăcute. Bogdan Marian Plopeanu în rolul toreadorului s-a achitat frumos, dând puțină luminozitate coregrafiei. Important este că publicul a aplaudat, lumea s-a bucurat, palmaresul teatrului s-a îmbogățit și evantaiul coregrafic stilistic s-a diversificat. Dar, nu-i așa? „Fără libertatea de a critica, nu există laudă credibilă”. Și eu, nu pot ieși din această singură condiție obligatorie pentru critic.

Gânduri din Brașov

Liliana IACOBESCU

Am fost martoră, în ultimul timp, la evenimente muzicale demne de remarcat. Astfel, pe data de 16 februarie 2011, am asistat la un Recital intitulat „Din nou despre... iubire”. El a avut loc la „Casa Mureșenilor”, un adevărat sanctuar al artelor, al cărui Director onorific este chiar nepoata lui Iacob Mureșianu, distinsa doamnă Lucia Bunaciu. Despre iubire ne-au cântat, cu înaltă artă și cu deplină dăruire, sopranele Cristina Radu, Simona Manole-Mărcan și mezzosoprana Cristina Roșu. Atmosfera încântătoare a fost întregită de actrița Nora Vlad și de pianista Simona Patriche. Toate cele cinci protagoniste fac parte din echipa Operei Brașov. Un public entuziast și nelipsit de la aceste recitaluri a răsplătit

cu aplauze îndelungate pe talentatele interprete.

Un alt moment, semnificativ pentru viața muzicală a orașului de sub Tâmpa, avusese loc pe data de 27 ianuarie 2011, de data aceasta la Casa Armatei, unde Filarmonica își ține concertele în fiecare joi seara, din lipsa unei săli proprii. Un concert neobișnuit, deoarece soliștii au fost trei tineri, sub bagheta lui Ovidiu Dan Chirilă. Odată mai mult, este necesar să ne mândrim cu marile noastre talente și, în același timp, să regretăm că, mai devreme sau mai târziu, ei ne vor părăsi, pentru alte meleaguri mai primitoare.

Primul solist a fost Teodor Rusu, elev în clasa a XII-a la Liceul de Muzică „Tudor Ciortea”, care a interpretat cum rar se poate auzi, în mod impecabil, *Concertul în do major pentru violoncel și orchestră* de Joseph Haydn. Se cuvine să amintim și pe cei care l-au îndrumat de-a lungul timpului: prof. Nadia Paraschiv și, în ultima perioadă, maestrul Aurel Niculescu.

Cel de-al doilea solist a fost Valentin Șerban, student în anul I la

Facultatea de Muzică, clasa conf.univ.dr. Dan Pepelea. La Liceul de Muzică a studiat cu prof. Laura Modorcea și beneficiază, în paralel, de competența maestrului Ilarion Ionescu-Galați. *Concertul pentru vioară și orchestră* de Aleksandr Glazunov a răsunat, sub arcușul lui, cu o dezinvoltură, o siguranță și o expresivitate care-l pot declara de pe acum un violonist deja format.

Ultimul solist ne-a prezentat *Concertul pentru pian și orchestră* de Edvard Grieg, cu o profunzime și o noblețe greu de egalat. El se numește Valentin Mureșan, actualmente este student în anul I la Facultatea de Muzică și datorează întreaga lui evoluție unei profesoare și pianiste de excepție, conf.univ.dr. Corina Ibănescu. De altfel, ea l-a mai format și pe Dragoș Dimitriu, care a intrat cu brio, în toamna lui 2010, la „Universität für Musik und darstellende Kunst” din Viena.

Nu ne rămâne decât să urăm acestor tineri interpreți mult succes pe drumul frumos, dar și greu, al afirmării... „Per aspera ad astra!”

MERIDIANE

Mircea ȘTEFĂNESCU

În cadrul programului ediției a 6-a a Festivalului Internațional MERIDIAN, consacrat muzicii noi, desfășurat la București între 13 și 18 decembrie 2010, sub egida Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România și a Secțiunii Naționale Române a Societății Internaționale de Muzică Contemporană, în seara zilei de 18 decembrie Aula Palatului Cantacuzino a găzduit prezența pe podium a cvartetului „Componensemble” din Budapesta.

Am ascultat mai întâi **Variațiunile pentru cvartet de coarde** de Laszlo Sary, partitură în care se întreșe o fină tensiune, ca a unei nostalgii, într-o dramaturgie muzicală evocativă și planeizată atât pe fluxurile sonore cât și pe o anume și evident relevantă autorecompensă a autorului cu propria sa muzică.

Pe acest pământ însořit II, de Ulpiu Vlad, este o metopă din ampla operă a acestui compozitor solar. Este o muzică plină de culoare și de strălucire și nicidecum tangentă cu ceva deja știut și deja auzit. În muzica lui Ulpiu Vlad pulsează scintilații și simbioze strălucitoare de culori, o libertate de mare prospețime a ivirii pe pânzele nu chiar imaginare ale duratei a unor profunzii de obiecte sonore spectaculare, cu participarea și implicarea în actul volițional al nașterii muzicii a instrumentiștilor, în marea artă a unui spontaneism elaborat.

Cvartetul timpului de Csanád Kedves este un parcurs sonor în egală măsură interesant și credibil. Csanád Kedves are știința scrierii pentru instrumente cu arcuș și în acest înțeles este dezinvolt. Muzica lui Csanád Kedves este de natură post expresionistă, de unde derivă și filiațiile de rigoare. Narațiunea sonoră este plasată astfel undeva în mittel-Europa și nu neapărat în spațiul panonic. Drama latentă, frământările abia șoptite se înlănțuie fără puncte culminante de o factură sau alta și fără alternanțe de intensități și de reliefări puternice.

Piesa **Duetul celor 60 de viole** de Zsolt Serei, interpretat de Zoltan Tuska și Reka Lelek, are portanța unui

nedeclarat perpetuum mobile. Lucrarea se relevă asemeni unei ecuații rezolvate și demonstrate totodată. Există aici o fervoare instrumentală care inspiră talent componistic și chiar mai mult, un sens al scenei, pentru că este de obște acceptat că cine sau cei care se urcă pe scenă sau pe podium, oricine ar fi aceia sau ce profesie ar avea, sunt, vrând-nevrând, actori. Zsolt Serei a arătat că știe asta.

Zsolt Serei

Cvartetul de coarde pentru miezul nopții de Octavian Nemescu deschide o lume până la pierderea de respirație și supra dimensionată la ordinele de mărime ale unei saga, din moment ce, fracțiunea de secundă care este repetabilă la trecerea a 24 de ore este extinsă până la 20 de minute, cât durează audiția. Or, dacă nu este vorba de această linie arbitrară de timp, ci de însuși timpul sincron și concentrat prin contopire cu cele trei stări ale sale, trecut, prezent și viitor, ceea ce depășește capacitatea fizică a gândirii de a înțelege. Avem aici, în succesiunea episoadelor, viziuni de roman, a unor zbateri în sarcasm și în durere, avem strigătele și atmosfera însăși în irespirabil, avem dureri și îndurerări, avem tăceri, tăceri reale, efective, absolute, zero absolut, totul prezentat cu nimic divertisment sau de prisos în această muzică tulburătoare și imposibil de a nu fi urmărită.

Membrii formației camerale, Zoltan Tuska, vioară, Reka Lelek, vioară, Eva Kovacs, violă și Zolt Szabo, violoncel, dirijați, în unele momente ale programului de Zsolt Serei, sunt instrumentiști de certă factură profesională și admirabil deschiși către repertoriile de muzică nouă. I-am văzut figurând universuri ideatice și componistice diferite unele de altele, insolite și neașteptate și conferindu-le linii sonore și imagistice potrivite. Interpreții, fiecare în parte, sunt artiști deosebiți, cu mare sensibilitate și cu posibilități de a da viață unor partituri de reală complexitate și dificultate tehnică, dispunând de sonorități percutante, extrem de colorate și capabile de a capta interesul auditoriului.

Otello a revenit la Constanța

Anca FLOREA

După câteva luni de incertitudini și privațiuni materiale, teatrul liric din Constanța, trecut recent în subordinea Ministerului Culturii și Cultelor a devenit Teatrul Național de Operă și Balet "Oleg Danovski" (după "lupte seculare", purtate în special de managerul Daniela Vlădescu). Situația a intrat (aproape) în normal, astfel încât, la mijloc de februarie, Teatrul a invitat publicul să urmărească, în reluare, *Otello* de Verdi, producție montată cu ani în urmă în regia lui Cristian Mihăilescu și scenografia Vioricăi Petrovici. Montarea a fost pregătită, de această dată, de Lucia Cicoară-Drăgan (ca asistent de regie), mezzosoprană care cândva a cântat, ea însăși, rolul Emilia în producția

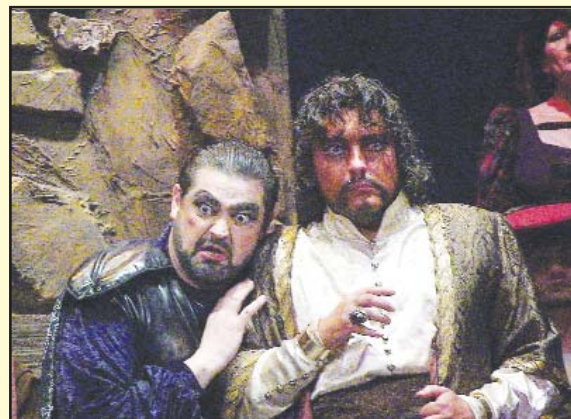
poate descoperă pentru prima oară "povestea" Maurului.

Dacă dirijorul Gheorghe Stanciu a revenit la pupitrul, ca și la premiera din 11 mai 1996, distribuția – exceptându-l pe basul Constantin Acsinte (care a preluat acum rolul Lodovico) – a fost diferită; dar, ca și atunci, a fost nevoie de soliști invitați să susțină personajele Otello și Iago. Seara a avut o cotă sporită de interes și pentru că îndrăgitul Alfredo Pascu (de la Teatrul Național de Operă "Ion Dacian") debuta în rolul titular, o tentație irezistibilă pentru orice tenor care, trecând de la lucrările destinate glasurilor lirice, se îndreaptă, cu timpul, către cele spinto-dramatice. După ce a apărut în *Cavalleria rusticana* sau *Paiate* (cântând de curând în ambele opere chiar în aceeași seară, performanță la care puțini soliști s-au încumetat de-a lungul vremii), a "atacat" infernalul rol Otello, extrem de solicitant și prin scriitura dificilă, și prin prezența aproape permanentă a personajului în scenă.

Intrarea sa din primul act și apoi duetul cu Desdemona au convins spectatorii care umpleau sala până la refuz că vocea îi "sună" adecvat și că are prestația necesară unui erou de asemenea anvergură, stârnind

aplauze deplin meritate. Din păcate, probabil o viroză care îl "amenința" încă din timpul repetițiilor și-a făcut simțite consecințele începând din actul II, afectându-i acutul, deși registrul mediu și cel grav și-au păstrat generozitatea, timbrul său frumos reliefându-se în multe momente. În ultimul act a reușit o rezolvare abilă a situației, așa încât, trecând peste stresul unor asemenea neplăceri, a fost aplaudat îndelung de spectatorii care, în semn de respect pentru efortul și puterea sa de a contura, până la sfârșit, un Otello onest, s-au ridicat în picioare.

Un alt oaspete – baritonul Ștefan Ignat (de la Opera Națională București) – a întrupat rolul Iago pe coordonatele deja bine știute ale manierei sale de cânt: incisiv, aspru, cu dorința evidentă de a etala o voce "neagră". Surprinzătoare a fost însă utilizarea unei (mereu aceeași) atitudini umil-servil-insinuante în dialogul cu oricare dintre personaje,

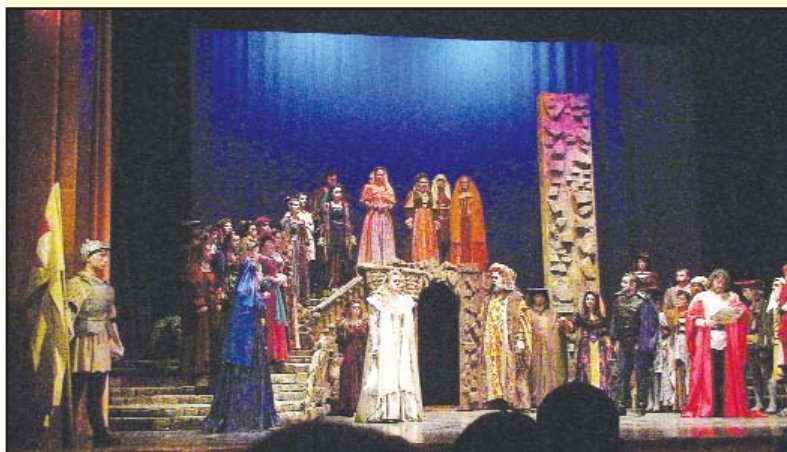

departe de orgoliul diabolic (exprimat în arie și în întreaga intrigă pe care o țese din prima clipă) și chiar de statutul său de oștean care, de fapt, îi conferă eroului trăsături trufașe și agresive.

Soprana Elena Rotari a fost o Desdemona poate mai voluntară față de imaginea diafană creionată prin tradiție. Aș fi sperat un plus de rafinament și o paletă coloristică mai bogată în linia vocală destul de uniformă în primele 3 acte, dar „Aria salciei” și „Ave Maria” din final au recompensat din plin toate aceste așteptări (ce păreau în van), dovedind potențialul de care dispune, posibilitatea de a extinde acea sensibilitate asupra întregului demers interpretativ, înlăturând, pe cât posibil, și acea senzație de „voce creată” cvasi-permanentă.

L-am reascultat cu plăcere pe tânărul tenor Doru Iftene în Cassio, am apreciat modul în care Lucia Mihalache a evoluat în Emilia, întreaga distribuție încercând să se ridice la nivelul unui eveniment mult așteptat. Corul, deși mult redus (au rămas doar 4 tenori...) deci greu de omogenizat (maestrul de cor Adrian Stanache), a parcurs corect secvențele de o frumusețe ce poate fi pusă în valoare doar prin implicare și participare, nu prin apatia din acea seară. Același aspect l-am remarcat și în intervențiile dansante (coregrafia Rodica Raicu-Uretu) destul de nesincronizate și „de serviciu”, ca și în „relaxarea” unor soliști cu apariții episodice, chiar și atunci când erau... „răniți”. Orchestra a sunat adesea neașteptat de bine, cu acuratețe și aplomb, sub bagheta unui dirijor care, pe lângă experiență, are și nerv, și rigoare, și știe ce să ceară ansamblului.

De ce în viziunea regizorală Iago o ucide pe Emilia, iar el este răpus de Otello, mărind astfel numărul „morților” gândit de Verdi, nu am înțeles nici la premieră, nici acum, la reluare, dar important este faptul că la Constanța poate fi urmărită o creație de referință a genului, care cu siguranță va face în continuare săli pline.

Operei bucureștene - o experiență pe care a încercat acum să o valorifice în altă postură.

Chiar dacă am remarcat câteva stereotipii în gesturi și atitudini sau neconcordanțe în relația dintre interpreți, ele sunt lesne de remediat. De exemplu, în actul I, coriștii își mișcă brațele simultan și în exces mimând furtuna, marinarii trag odgoanele corăbiei care ar veni din stânga scenei, urmărită însă... în cu totul altă direcție de privirile Desdemonei. Otello apare, venind de pe acea corabie... din spate; în actul II, Iago comentează întâlnirea Desdemona-Cassio care se desfășoară... în fundal, iar în final eroina intră în cameră coborând „din palat” în cămașă de noapte... Ca să nu mai vorbim despre raportul convențional dintre cei doi celebri îndrăgostiți... Imaginea de ansamblu este reușită, în decorul unic sugestiv și costumele frumoase, elegante și bogate colorate. Acțiunea „curge” firesc, ceea ce este esențial pentru publicul care

Caracaș Cătălin, Vivia Săndulescu – Consemnări coregrafice, Baletul Operei Naționale București

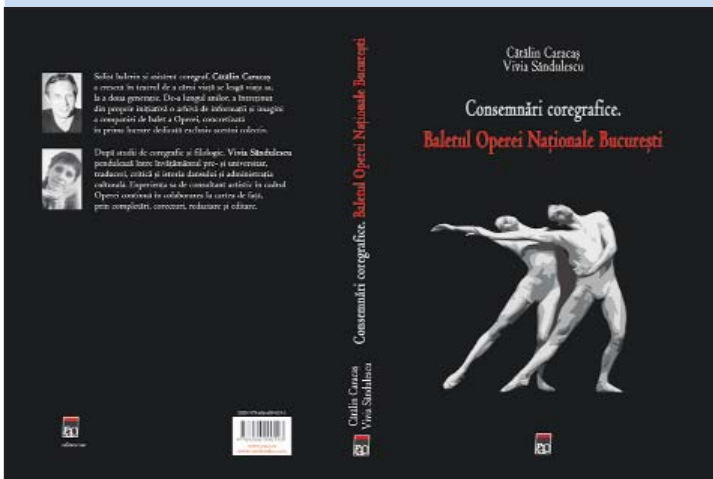
Grigore CONSTANTINESCU

Există apariții editoriale care au meritul de a deveni repere. Pentru volumul **Consemnări coregrafice, Baletul Operei Naționale București** de Cătălin Caracaș și Vivia Săndulescu, momentul intrării publice, prin lumea lecturii, marchează primul bilanț istoric al activității Companiei, după aproape un secol de existență oficializată. În teatrul muzical național, această Companie se constituie drept cea mai reprezentativă reunire valorică în planul interpretării și creației coregrafice, desigur fără ca prin aceasta să desconsiderăm contribuțiile altor teatre cu ansambluri de gen. Nu de puține ori, cercetarea legată de vreun eveniment, interpret sau coregraf, înainte de o premieră, de un debut sau o reluare de titlu s-a confruntat cu lipsa informației, cu incertitudinea datelor, în retrospectivă necesare evaluării sau comparațiilor. De fiecare dată, se simțea absența unui domeniu referențial, care să ofere lămuririle necesare pentru a situa în timp personalitățile, repertoriul, stagiunile și turneele. Cu aproximativ două decenii în urmă, Cătălin

cu detalii, referințe și certitudini din ce în ce mai convergente subiectului. Numai astfel, autorii puteau tinde spre acoperirea prea numeroaselor „pete albe” ale istoriei centenare. Materialul adunat cu migală și pasiune a ajuns apoi, în stadiul ordonării, unificării, redactării și sistematizării de tehnică specifică unui dicționar istoric, cea de a doua etapă înaintea editării. Este aici contribuția de seamă a celui de al doilea autor care semnează volumul, specialistul în cercetarea coregrafică Vivia Săndulescu. Acest edificiu, clădit „în doi” pentru a fi locuit de cei foarte mulți, se înfățișează acum studiului, cu diverse direcționări către lumea dansului, în trepte succesive de generații, dar și către cea a criticii și publicisticii, nu în ultimul rând însă și către publicul de baletomani. Abundența fotografiilor de dimensiunea timbrului, corespunde redactării fișelor de dicționar. Numeroase fotografii mai recente vin de la reporterii de imagine (Mihail Cratofil, Marin Petre, Silviu Covaci, Constantin Acheaua, Vinicius Tomescu, Egyed Zoltan), altele au fost descoperite în arhiva Teatrului, în colecții particulare ale artiștilor, au fost oferite de Joachim Schlotte sau de hazardul publicațiilor timpului. Nu oprim aceste constatări despre... **Consemnări coregrafice**, fără a numi secțiunile alcătuitoare : Capitolul 1, soliștii – 170 de balerini; Capitolul 2, coregrafii – 85 de creatori spectacole și divertismente; Capitolul 3, repertoriul, aproape 90 de titluri. Anexele mai adaugă un interesant serial de informații privind școli de dans, turnee, presă, artiști străini la Operă. Derularea întregului material documentar (350 de pagini) respectă ordinea cronologică, îmbinată cu cea alfabetică, din dorința de a lăsa ierarhizările să se desprindă doar din multitudinea informațiilor, fără alte comentarii. Este o prudență potrivită cu orgoliul artiștilor, evitând subiectivul în aprecieri.

În întregul său, lucrarea este o veritabilă ladă cu zestre a Companiei baletului Operei bucureștene. Pentru că realizarea editorială a unei asemenea lucrări, fără sprijinul firesc al Operei Naționale București, se dovedea extrem de dificilă, autorii au beneficiat, să nu ne mirăm, de contribuția unor entuziaști din alte meleaguri – Asociația Culturală DART, președintă Sabrina de Luca Arpini, și Editura Arco din Milano, director Mauro Baffico – care au prezentat editorial volumul, pentru prima dată, în Italia, acum un an. Ceea ce comentăm acum nu poate însemna o a doua ediție, ci *versiunea românească*, îngrijită, corectată și amplificată de către cei doi autori, realizată în bune condiții grafice de către editura RAO în 2011.

Ca sentiment, revăzând nume de spectacole, soliști și coregrafi, întoarcerea în timp a memoriei are și ceva din poezia acelei „căutări a timpului pierdut”, a evocării „zăpezilor de altădată”...Se poate citi volumul, cu propriile adăugiri aparținând lectorului capabil să-și închipuie cum arată un roman de dragoste pentru dans și muzică.

Caracaș, interpret și asistent coregraf al Teatrului, a inițiat documentarea unui material de orientare cronologică privind personalitățile Companiei de balet a Operei bucureștene. Parcurgerea materialului inițial, pe care l-am consultat la vremea respectivă, oferea deja un subiect interesant de lectură informațională. Meritul de acum al autorului este cel al tenacității cu care a încărcat și amplificat proiectul cu o impresionantă muncă de acumulare. Apărea astfel necesitatea unei surprinzătoare inventivități de descoperire a surselor posibile a completa informațiile

Logica stilistică atemporală

Tanța DIACONESCU

În cadrul concertului programat la Sala Dalles la început de februarie a apărut ca o suită de argumente menite să adâncească, în varii direcții, aspecte ale aceleiași probleme: valoarea artistică, respectiv creația muzicală românească.

Pastorale bănățene, creație cvadripartită pentru orchestră de coarde semnată de maestrul **Doru Popovici**, se particularizează, în răspăr cu modele dominante actuale, prin osmoza dintre o polifonie cu iz renascentist, enunțuri omofone înflorite în dialoguri contrapunctice imitative ce se restrâng cu naturalețe în unisonuri de esență modală pentru a glisa, prin trepte mobile, spre limpezite cadențe picardiene. Finalul, un dans vioi (în care domină efectul pizzicato) cu delicata lui energie consonantică se situează în umbra liniștitoare a secțiunilor anterioare, de o structurală frumusețe melodică. El încheie cercul unei riguroase și pline de virtuozitate sinteze stilistice din care transpare faptul că un model, mănuit cu ingeniozitate, poate deveni oricând activ.

Momente pentru orchestră de coarde aparținând compozitorului **Sorin Lerescu** relevă o muzică guvernată de un simbolism leit-motivic, în care se țese o pânză sonoră germinativă, cu densificări și căderi implozive de planuri sonore derivate ulterior în încrengături fluide ce permit frecvente deplasări și permutări de sens expresiv. Construit într-o succesiune tripartită, opus-ul scoate la lumină o cromatică timbrală antinomică, spre exemplu efecte pizzicato sau flageolette sunt urmate de valuri ample, disipate cu rafinament în impoderabile efemeride sonore.

Concertul pentru orchestră de coarde de **Fred Popovici**, partitură dirijată în concert de autorul însuși, se situează într-un cu totul alt registru. Timbralitatea spectrală, intens exploatată tinde să demonstreze, de facto, posibilitatea unei construcții sonore în ipotetic și virtual. De la glissando-uri în *pp*, al căror tip de vibrație evanescent este fracturat de loviturile mai „concrete” ale pizzicateljilor, se ajunge, în etape imperceptibile, la trasarea unor tușe sonore mai bine conturate, la rândul lor urmând să balanseze între registre – acut, grav. Energiile sonore sunt antrenate în interacțiuni neliniștite, radiind ingenioase răsfrângeri și răsturnări de planuri sonore ca niște sinusoidale în continuă mișcare, stabilizate uneori, în mănunchiuri de sunete fie lineare, fie ierarhizate pe o verticală armonică.

Partitura *Vise II* aparținând compozitorului **Ulpiu Vlad**, deși se situează, din perspectiva tehnicii de scriitură, pe aceleași coordonate ale unui aleatorism controlat, ca și anterioara, pare să vizeze un cu totul alt mod de articulare al evenimentelor sonore. Spațiul vibrațiilor este delimitat bipolar – pe o axă trasată între grav și acut, iar dilatării lui interioare mizează pe posibile adăugiri și interconexări timbrale, configurate în texturi ce pot fi densificate uneori omofonic iar altele împletite în traiecte polifonice cu o informație „tematică” bine individualizată. Cum la un maxim de amplitudine timbral – frecvențială se ajunge prin acumulări ale detaliilor, mișcarea devine reversibilă astfel încât, nu rareori, sunt posibile apariții instrumentale solistice,

purtătoare de fascinante subtilități expresive.

Argumentația de factură neobarocă, bazată pe logica și raționalitatea polifoniei imitative severe, este redefinită în orizontul componistic contemporan de **Dan Dediu** cu o partitură ce țintește moderația și echilibrul textului muzical, raportat la tradiția preclasică. *Codex Brassoviensis* este un opus ce ar putea fi supus unei jurizări investite cu posibilitatea acordării celebrului „Premiu al Romei”... Dezvoltat pe parcursul a trei secțiuni net delimitate, asemenea unui concerto grosso, discursul muzical se alcătuiește din incandescente dialoguri responsoriale (subiecte/răspunsuri) aglomerate în combinații de factura stretto-ului, risipite în cascade secvențiale sau liniștite de-a lungul unor formule cadențiale clare. Contrastele de limbaj (ca balansul dintre imitație și omofonie etalat cu precădere în partea a II-a) sunt dublate de cele timbrale (multiple și diversificate tipuri de atac, alternanțe grup solistic-tutti, ș.a.) urmând să fie învăluite într-o lumină tonal-modală cu seducătoare momente de coincidență.

Plasat, întâmplător sau nu, la sfârșitul concertului, *Divertisment pentru orchestră de coarde* aparținând compozitorului **Adrian Iorgulescu** a marcat, cu tot respectul pentru diferențe, o quasi sinteză conceptual-stilistică a programului serii. Punctul de pornire al evoluțiilor sonore, un viguros unison investit cu virtuți melodico-ritmice disociative, este secționat în fascicole sonore, variații cromatic-timbrale

ce se ramifică în diverse registre, proiectând texturi omofone sau polifone extinse spre zona frecvențelor spectrale. Rezultă o polifonie rarefiată de texturi plasate în registrul acut, grav sau mediu cu o efemeră vitalitate, ce se epuizează treptat până la a se stinge în nonsunet. Frecvențele schimbări de perspectivă se pliază pe o scală a contrastelor de ethos ce variază de la melancolie la tristețe, reverii introspective pe care nici finalul vivace, de ecou stravinskian, nu le alungă din memoria ascultătorului.

Creionând o succintă concluzie, programul oferit sub genericul „Concertele Dalles – Muzică românească”, interpretat cu profesionalism și generoasă implicare de **Orchestra de cameră „Philharmonia”** a Centrului național de artă „Tinerimea română” sub bagheta violonistului și dirijorului Nicolae Iliescu, a fost bogat în reflecții și nuanțate semnificații, premiză convingătoare pentru organizator, domnul Mihai Hristu, de a continua ciclul de concerte dedicat literaturii muzicale românești contemporane.

Adrian Iorgulescu

Concursul Internațional de Interpretare Muzicală „Gheorghe Dima”

Tatiana OLTEAN

După o absență de treisprezece ani din peisajul competițiilor muzicale de gen, *Concursul Internațional de Interpretare Muzicală „Gheorghe Dima”*, organizat de *Academia de Muzică „Gheorghe Dima”* în parteneriat cu *Filarmonica de Stat „Transilvania”* și cu *Asociația Culturală „Rapsodia Oașului”*, și-a redeschis, în perioada 7-11 februarie a.c., porțile la Cluj-Napoca, atrăgând un număr-record de instrumentiști. De-a lungul edițiilor precedente, Concursul s-a adresat diferitelor categorii de muzicieni, fiind destinat, pe rând, secțiunilor de instrumente de suflat, vioară, pian, voce, dirijat, compoziție și muzicologie. La ediția de anul acesta au participat 120 de concurenți, dintre care 69 la secțiunea *flaut* și 51 la secțiunea *clarinet*.

Concursul a reunit tineri muzicieni (sub 35 de ani) de pe trei continente (Europa, Asia și Africa), reprezentând 18 țări: Rusia, Ungaria, Slovenia, Coreea, Polonia, Portugalia, Suedia, Africa de

Kie Umehara

Sud, China, Japonia, Marea Britanie, Germania, Austria, Franța, Elveția, Grecia, Thailanda, Republica Moldova și România. Dar nu numai numărul impresionant al participanților a adus satisfacție organizatorilor, ci mai ales valoarea deja recunoscută pe plan internațional a multora dintre ei, fapt care a asigurat un nivel extrem de înalt al concurenței. Participarea muzicienilor români în competiție a fost meritorie, atât cantitativ (45 de concurenți – 21 de flautiști și 24 de clarinetiști, reprezentând principalele centre universitare: București, Iași și Cluj), cât și calitativ, șase dintre aceștia calificându-se în semifinală.

Un alt motiv de majoră satisfacție a organizatorilor l-a reprezentat faptul de a fi reușit să reunească, în cele două jurii de specialitate, nume mari ale interpretării și pedagogiei instrumentale naționale și internaționale ale momentului: **Pierre-Yves Artaud** (Franța), președintele juriului la secțiunea *flaut*, interpret cu recunoaștere internațională, profesor și cercetător la *Conservatorul Național Superior* din Paris, **Bálint János** (Ungaria), solist al *Orchestrai Filarmonicii Naționale* din Budapesta și profesor la *Musikhochschule* din Detmold (Germania) și la *Academia de Muzică „Franz Liszt”* din Budapesta, **Gavril Costea**, profesor la *Academia de Muzică „Gheorghe Dima”* din Cluj-Napoca, **Virgil Frâncu**, profesor la *Universitatea Națională de Muzică* din București și **Ioan Bojin**, director și flautist al *Filarmonicii de Stat* din Sibiu. La secțiunea *clarinet*, juriul a fost prezidat de **Philippe Cuper** (Franța), solist la *Opera Națională* din Paris și profesor la *Conservatorul Național* din Versailles. Din comisie au mai făcut parte **Luis Humberto Ramos** (Mexic), profesor la *Conservatorul Național* din Ciudad de México, **Ioan Goilă**, profesor la *Academia de Muzică „Gheorghe Dima”*, **Doru Albu**, profesor la *Universitatea de Arte „George Enescu”* din Iași și **Emil Vișenescu**, solist al *Filarmonicii „George Enescu”* și profesor la *Universitatea Națională de Muzică* din București. Cele două jurii au fost, la rândul lor, prezidate de oboistul și profesorul **Aurel Marc**, președinte al instituției organizatoare.

Deschiderea manifestărilor a avut loc luni, 7 februarie, la *Sala Studio* a *Academiei de Muzică* clujene, cu un Concert simfonic susținut de soliștii-membri ai juriului Bálint János, Aurel Marc și Philippe Cuper, alături de *Orchestra Studenților Academiei de Muzică*, sub bagheta dirijorului Mihail Agafița.

Competiția s-a desfășurat în trei etape; finala, organizată cu concursul *Orchestrai Filarmonicii de Stat „Transilvania”*, dirijată de Mihail Agafița, a avut loc la *Casa de Cultură a Studenților*, vineri, 11 februarie. Cei doi laureați – clarinetista **Kie Umehara** și flautistul **Seiya Ueno** – au susținut Concertul de gală în seara aceeași zile, cu un program integral Mozart: *Concertul nr. 1 pentru flaut* în Sol major, K.V. 313, *Concertul pentru clarinet* în La major, K.V. 622, complete de *Uvertura la „Răpirea din Sera”* și *Simfonia în Re major, „Haffner”, K.V. 385*.

O activitate inedită a reprezentat-o suita de expoziții ale unor instrumente de suflat, din incinta *Academiei de Muzică*, ale firmelor BUFFET CRAMPON (Franța), LASTRA (Slovenia) și TOMASI (Austria) care au asigurat instrumentele și accesoriile oferite ca premii. Acestea li s-au adăugat contracte de concerte, fie în cadrul stagiunilor Filarmonicilor din Cluj, Satu Mare și Sibiu, sau împreună cu *Orchestra Română de Tineret*, fie în cadrul *Festivalului „W.A. Mozart”,* complete de partituri și premii – ce-i drept, simbolice – în bani.

Au fost distinse cu premii: cea mai bună interpretare a unui tânăr participant (Premiul Special „Junior”, oferit de *Școala de Muzică „Augustin Bena”* și, respectiv, de *Societatea „Pro Talente”* din Cluj, flautistei **Elise Gastaldi** - Franța/Elveția și clarinetistului **Dorinel Puia** – Cluj, România), interpretarea unei lucrări mozartiene (Premiul special oferit de *Societatea Română Mozart*, clarinetistei **Kie Umehara** - Japonia/Elveția și flautistului **Seiya Ueno** - Japonia/Franța) și, nu în ultimul rând, interpretarea unor lucrări din repertoriul românesc aflate în programul impus al semifinalei – încă un pas în promovarea creației componistice autohtone, care are astfel șansa de a fi ascultată în țările de proveniență ale celor aproape o sută de interpreți străini (Premiul *Fundației „Sigismund Toduță”,* flautistului **Chiku Kakeru** - Japonia/Franța, Premiul *UCMR*, flautistei **Asya Safikhanova** - Rusia și clarinetistului **Bruno Philipp** - Croația, Premiul *Universității de Arte „George Enescu”* din Iași, clarinetistului **Daniel Paicu** – Iași, România, Premiul *Fundației*

Seiya Ueno

„Marțian Negrea”, clarinetistei **Maria du Toit** - Africa de Sud). S-au mai acordat patru premii speciale ale juriului: **Cho Sunghyung** - Coreea/Germania, **Tomoyo Kobayashi** - Japonia/Franța, **Juan Jose Pardo** - Spania, **Georgy Mansurov** - Rusia, Premiul *Orchestrai Române de Tineret* și Premiul special al publicului, flautistului **Seiya Ueno** (Japonia/Franța), același Premiu al publicului, clarinetistului **Sergey Eletskiy** - Rusia/Franța, două Premii oferite de Editura *Alphonse Leduc* pentru cei mai buni concurenți români din Concurs – **Béres Sándor Otto** și **Flavia-Maria Codrea** (ambii din Cluj).

Dacă la secțiunea *flaut*, primele locuri au fost net departajate valoric, Premiul I – **Seiya Ueno** (Japonia/Franța), Premiul al II-lea – **Fiona Kelly** (Irlanda) și Premiul al III-lea – **Szabó Vanda** (Ungaria), la secțiunea *clarinet* comisia s-a decis mai greu asupra ierarhiei, astfel că Premiul I nu s-a acordat, în timp ce următoarele două premii au fost „împărțite” de câte doi concurenți: Premiul al II-lea a fost acordat *ex aequo* lui **Kie Umehara** (Japonia/Elveția) și lui **Bruno Philipp** (Croația), iar Premiul al III-lea a revenit lui **Sergey Eletskiy** (Rusia/Germania), respectiv lui **Nemyrovs’kyy Yury** (Ucraina).

Organizarea și managementul impecabile, datorate echipei coordonate de directorul Concursului, prep.univ. Răzvan Popțean, au mizat pe vizibilitatea în presă și pe internet, dar și pe atragerea de fonduri (sponsori și concerte cu donații). Strategia a determinat participarea unui număr mare de concurenți, care au impus un standard de excelență interpretativă, apreciat de două comisii de jurizare incontestabile din punct de vedere al calității membrilor și al justității rezultatelor. Acestea toate constituie, în final, veritabila carte de vizită a relansării *Concursului Internațional de Interpretare Muzicală „Gheorghe Dima”*. (Foto: Alexandra Făgărașan)

Adio, Mălina Dandara

Ne-am despărțit, așteptând primăvara, de un tânăr artist... Lectorul universitar dr. Mălina Dandara, de aproape două decenii cadru didactic al UNMB, violonistă mult apreciată de colegi, studenți și public, a părăsit în ziua de 2 martie calea vieții. O lungă și grea suferință pusese în mare cumpănă iubirea sa pentru muzică, față de care nu a precupețit nici un efort în dorința de a o sluji cu dăruire. Poate nu știu mulți că viața sa a trecut prin numeroase încercări, depășite prin darul voinței de bine, cu forța studiului viorii, cu iubirea pentru părinți, prieteni, dascăli și discipoli.

Timpul fericit petrecut pe scena de concert, momentele de împlinire interpretativă în solistică și muzică de cameră – duo și cvartet, au fost razele de lumină ale credinței de a urca mereu spre performanță, într-o carieră începută devreme, cu succese în țară și peste hotare. A susținut multe concerte cu orchestrele românești, Filarmonica bucureșteană, formațiile simfonice Radio, filarmonice din țară, acordând o atenție deosebită creațiilor românești (Pascal Bentoiu, Wilhelm Berger, Nicolae Brânduș), impresionând melomanii prin programele sale de recitaluri de duo (integrala

sonatelor enesciene), dar și cu formula de violină solo, fiind parteneră în formații camerale, membră a Cvartetului „Florilegium”.

În cariera sa interpretativă reținem și prezența în turnee europene (Germania, Spania, Republica Moldova), care au fost subliniate de aprecieri deosebite. Țelurilor sale de muzician i se adaugă afirmarea

profesională prin împlinirea doctoranturii în 2010 (*Sonata franceză pentru vioară și pian în secolul XX*), proiect început sub conducerea prof. univ. dr. Vasile Iliuț și continuat în colaborare cu semnatarul acestei rememorări. Dovedind un extrem de bine echilibrat spirit de cercetător și teoretician, Mălina Dandara a finalizat Teza cu obținerea înaltului titlu academic merit a-i recunoaște meritele.

În armonia unei personalități remarcabile, ca inteligență, pregătire și temperament, Mălina Dandara a fost capabilă să demonstreze cât de mult înseamnă respectul față de cei care au format-o, urmându-le exemplul în cursurile de Muzică de cameră cu studenții din UNMB.

Dorința de a duce mai departe mesajul părintelui său, cel care i-a condus primii ani în viață și artă, compozitorul Liviu Dandara, a conferit valoare simbolică propriilor înfăptuiri. Fără ezitare în fața obligației de a obține cele mai bune realizări, fără teamă în confruntarea cu greul vieții, Mălina Dandara a înaintat cu curajul luptătorului capabil de a rezista, până în clipa din urmă, lăsând moștenire remarcabile înregistrări de Radio și Disc, prime audiții importante precum și un memorabil și semnificativ repertoriu violonistic. În toate aceste realizări ale sale impresionează capacitatea de a personaliza fiecare abordare muzicală, stăpânind fondul, forma și stilul lucrărilor abordate.

Ne-a părăsit purtând gândul că ar mai fi putut realiza multe pe măsura potențialului său. O regretăm pentru tot ce a reprezentat, în relația cu noi toți, omul, artistul și profesorul. Cetatea universitară muzicală deplânge, sub vâlul cernit al tristeții, această mult prea timpurie absență care stinge cântul viorii Mălinei Dandara.

**Grigore
CONSTANTINESCU**

Restituiri 2010: explozie discografică (II)

Consemnam cu entuziasm, în numărul trecut al revistei, îmbucurătoarea multitudine de apariții discografice din zona jazz-ului autohton, la finele anului trecut. În prezenta rubrică precum și în revista de luna viitoare vom continua estimarea valorică a unor atare realizări discografice – dar mai întâi fie-ne permisă semnalarea unei prime apariții pe anul 2011: „**A Child Is Born**”.

Nu este pentru prima dată când **Teodora Enache** – am îndrăzni să o numim „privighetoarea jazz-ului carpatin” – ne surprinde, în accepțiunea benefică a verbului, prin intermediul recentului său album, susmenționat. Aflată în deplină maturitate a mijloacelor exprimării artistice proprii, vocalista rămâne o neobosită căutătoare de aliați întru performanțe scenice și de studio. După creativi profesioniști precum **Johnny Răducanu, Mircea Tiberian, Ion Baci Jr., Stanley Jordan, Guido Manusardi, Rick Condit, Darius Brubeck** etc., de astă dată, coechipierii ei se recomandă ca personalități ale jazz-ului ungar, doi redevabili virtuozii ai instrumentelor lor, gitaristul **Gyárfás István** și bass-istul **Berkes Balázs**. Împreună cu ei, **Teodora Enache** ne propune un set de zece reînveșmântări ale unor teme standard aparținând repertoriului de aur al genului. Fără a căuta insolitul de dragul inovației în sine, acest trio configurează sonorități de o reținută modernitate, caracterizate în schimb prin echilibrul arhitecturilor clasice. Trăsături precum **melodicitatea** (inclusiv în creionarea improvizațiilor spontane), pulsația **swing-ului** (potențând ritmic discursul sonor), rafinamentul armoniilor, firescul, dezinvoltura

concretizărilor interpretative – iată tot atâtea atribute ce conferă melomanului un agreabil confort auditiv. În aceste circumstanțe, valoarea se definește prin ținuta contribuțiilor individuale, dar mai ales prin **interplay-ul** investit ca un binevenit factor de interdeterminare a ideilor muzicale. Lăudabilă ne apare și tenta de diversitate înnobilând șlefuirea cu minuțiozitate a fiecărei piese concepută ca un obiect artizanal în sine. Pe lângă protagonistă, care se impune prin marcante intervenții solistice în majoritatea prelucrărilor, gitaristul și bass-istul își valorifică la rândul-le inventivitatea, inspirația, gustul ales, **Gyárfás István** remarcându-se mai ales în piesele „Bye Bye Blackbird” și „Sometimes I’m Happy”, iar **Berkes Balázs** în cele numite „Blame It On My Youth” și „Misty”.

Duminică 13 februarie Clubul bucureștean **Godot Café Teatru** a găzduit un foarte reușit concert de lansare a acestui CD, susținut de cei trei interpreți, succedat în seara următoare de un eveniment similar la Ploiești.

„Synvionai II” – un album premiat

Lansat la finele anului 2010 în **Aula Palatului Cantacuzino**, volumul secund al CD-ului subsumat genericului comun „**Synvionai**” propune beneficiarului o dublă satisfacție auditivă și artistică: aceea de a regăsi ambientul de suflet și forța de expresie proprii primului disc omonim, dar și o ofertă suplimentară, vădind incitante momente insolite ale unui material muzical eminent nou, cuprinzător. Compozitorul, aranjorul, multi-instrumentistul improvizator și nu în ultimul rând regizorul muzical **Cătălin Tîrcolea** se recomandă aici printr-un binevenit surplus de lirism, de inspirație melodică, drept caracteristici sinonime cu un notabil

bun simț estetic, firește oportun într-o perioadă în care abundă producțiile de un gust îndoielnic și obositorul mult-zgomot-pentru-nimic... Ca interpret de extinsă arie a cuprinderii stilistice, **Cătălin Tîrcolea** rămâne înaintea de toate exponentul nr. 1 al **naiului** – instrument dificil, cu posibilități limitate, am spune „un instrument

anti-jazz” întrucât se pretează cu greu salturilor intervalice specifice genului. Dar tot interpretul stăpânește deopotrivă secretele viorii și ale diverselor claviaturi electronice, **Cătălin Tîrcolea** impunându-se inclusiv pe plan internațional ca **un demiurg de timbruri originale**, brevetate ca atare.

Albumul se prezintă ca o colecție de specii stilistice, aspectări ritmice și tempo-uri mergând de la **baladă, blues, Rhythm 'n' Blues, funk** și **fusion jazz** la stilul **latino**. Alături de protagonist consemnăm contribuțiile notabile ale coechipierilor săi, gitaristul **Nicu Patoș, Michael Pontelli** - bass, **Phil Davies** - baterie, **Simona Nae** - vocal.

Cel de al douăzecilea dar discografic al lui **Cătălin Tîrcolea**, bogat și generos, divers și policrom grație efortului creativ investit în planul elaborării, albumul „**Synvionai II**” s-a constituit drept obiect al **Premiului pentru jazz** pe anul 2010 atribuit autorului de **Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România** în cadrul festivității ce a avut loc în data de vineri 25 februarie 2011.

Florian LUNGU

Cultura Basarabiei

Horia MUREȘAN

„Uniunea culturală a românilor basarabeni”, în parteneriat cu Ambasada Republicii Moldova în România, ne-au invitat la un eveniment artistic senzațional, ce a coincis cu inaugurarea Centrului cultural și a restaurantului-muzeu „Vatra neamului” din Balotești, condus de un basarabean cu inima mare,

F. Piersic, Daniela Doroftei

N. Caragja, H. Moculescu

Cristache Rădulescu, prof. dr. Radu Ciuceanu, dar mai ales o sumedenie de personalități ale vieții publice. Probabil vom mai omite pe cineva, într-atât de mare a fost densitatea de nume cunoscute. N-au lipsit actorii Ion Caramitru, Traian Stănescu (a și recitat, emoționant, o poezie), Alexandra Velniciuc, Gabriel Fătu, Victor Yila, Diana Radu Stan, marele campion olimpic Ivan Patzaichin, compozitorul Horia Moculescu, vedetele TV Iuliana Marciuc, Florentina Opreș, Cristian Tabără, renumitul bioenergoterapeut Zinaida Stoenescu, Ovidiu Stoenescu – președintele Asociației

Nicolae Avram. Pe toate cele trei niveluri, pe pereți sunt expuse tablouri (cu explicația aferentă) înfățișând pe toți domnitorii români, marii oameni de cultură și știință ai neamului, într-o alăturare impresionantă. Așa cum impresionantă a fost lista VIP-urilor care au ținut să fie prezente la acest eveniment: fostul președinte al țării, Emil Constantinescu (născut, după cum se știe, dincolo de Prut), fostul prim-ministru al Republicii Moldova, Mircea Druc, ambasadorul acestei țări la București, Iurie Reniță, membri ai corpului diplomatic, Prințul Paul și Prințesa Lia, președintele Consiliului județean Ilfov,

M. Munteanu, F. Piersic

O. Ciolacu, F. Piersic

românilor sinceri, Oana și Viorel Lis, interpreții de muzică populară Marinela Pârvu și Ion Lăceanu, duetul Alesis (Romeo și Alina Negoiasă), Alexandru Mironov

2011”, pe urmele marilor călători români în America de Sud), superbe componente ale grupului pop-dance Hot Diamonds...

Dintre cei de mai sus, Alesis și Ion Lăceanu n-au putut rezista tentației și atmosferei calde, venind pe scenă pentru a cânta alături de excelenta formație „Lăutarii”, condusă de Cezar Cazanoi de la Chișinău, Lăceanu la invitația vechiului său prieten, naistul virtuoz Vasile Iovu. Cu puține excepții (micuța Maria Crăciun, cvartetul de coarde Arpeggione), programul artistic a fost susținut, așa cum era normal, de artiști de vază din Republica Moldova: tenorul Mihai Munteanu, artist al poporului din Rusia și Moldova, solist al Teatrului de operă și balet

nu-mi vii” și „Romața înstrăinării!”), binecunoscuta interpretă de muzică ușoară Olga Ciolacu, artist al poporului din Rep. Moldova (cu toate marile sale șlagăre), dinamicul „megastar” Cătălin Josan, trio-ul „Vatra neamului” (artiste tinere foarte talentate – mandolină și cobză, vioară, voce), Ionuț Caragia (a dedicat gazdelor o piesă ca o urare de viitor frumos, „De ziua ta” de Nicolae Caragia, pe versuri de Daniela Doroftei), tânăra naistă Cornelia Tihon (care i-a dat replica admirabil reputatului Vasile Iovu). Cu vocea sa extraordinară, micuța Maria Crăciun a dat viață cântecelor pe versuri de Grigore Vieru, „Pentru ea” (de Ion Aldea Teodorovici) și „Mama” (de Nicolae Caragia). I-am lăsat intenționat la urmă pe cei trei „oficiali” ai Uniunii culturale a românilor basarabeni, care au spus la microfon ce-și propune asociația: secretarul general, textiera Daniela Doroftei (care este și administrator al restaurantului), președintele Nicolae Caragia (muzicianul a interpretat „live” piesa „Basarabia”, compusă de el pe versurile marelui poet Grigore Vieru) și mai ales pe președintele de onoare, Florin Piersic. Am scris „mai ales” fiindcă îndrăgitul actor, timp de 40 de minute, a povestit, a smuls hohote de râs, a dialogat cu Yila, cu Moculescu, a dansat cu Olga Ciolacu, a făcut fotografii cu toată lumea, a dat zeci de interviuri (mass-media prezente în păr!), a sărutat toate femeile și a rememorat cele mai frumoase, dar și cele mai amuzante amintiri legate de trecerile sale pe la Chișinău... Am plecat târziu de la „Vatra neamului”, marcați de recitalul fabulosului Florin Piersic și promițând gazdelor, Nicolae Avram și Daniela Doroftei, să revenim cât mai curând, la niște plăcinte „poale-n brâu” și la muzică de cea mai bună calitate, în acest adevărat sanctuar al valorilor românești...

(Foto: Silviu Covaci)

V. Iovu, C. Tihon, „Lăutarii”

(care peste numai 3 zile avea să plece în expediția „Rapapatatierra din Chișinău (o voce absolut extraordinară, cu melodiile „De ce

Prețuirea valorilor

Marius GHERMAN

Pare greu de crezut, dar în ziua de azi mai există oameni și instituții care se preocupă de cultivarea valorilor! La loc de cinste, așa cum ne-au dovedit de curând, structurile de cultură și de artă din Armata României, conduse în prezent de dl. general maior doctor Cătălin Zisu, cel care, așa cum am relatat la timpul respectiv, i-a conferit lui Dan Spătaru „Diploma de excelență” pe scena festivalului de la Medgidia ce poartă numele marelui artist. Dânsul a îmbrățișat imediat și a dezvoltat o inițiativă a Mirabelei Dauer și a Sidei Spătaru, care a dus la un minunat spectacol „In memoriam Dan Spătaru”, găzduit de superba Sala de Marmură de la Palatul Cercului Militar Național. În luarea sa de cuvânt de la finalul manifestării, dânsul a creionat grăitor mobilul care a stat în spatele organizării: „În mod normal, societatea are niște obligații față de creatorii de valori artistice. În acest cadru intim și nobil, în cea mai mare parte artiștii au avut inițiativa inspirată de a omagia această personalitate a lumii muzicale românești care a rezistat timpului, care ne-a învățat să-i acceptăm slăbiciunile și a reușit să-și lase amprenta timbrului vocal în memoria fiecăruia dintre noi. Cum omologarea valorii artistice se întâmplă adesea după moarte, obligațiile societății trebuie să îmbrace forma unei creditări a profesiei de artist, adică să acționăm pentru înmărmurirea memoriei. Ideea, scânteia, a venit oarecum ad-hoc și a aparținut Mirabelei, îmbrățișată imediat de toți colegii și prietenii lui Dan prezenți aici în sală, în frunte firește cu doamna Sida Spătaru. Profit de ocazie pentru a anunța apariția, sub auspiciile Editurii Militare, a unui volum închinat vieții și carierei lui

Marina Voica, Muzica Reprezentativă a Armatei

Dan Spătaru, o carte biografică aparte, diferită de ce se publică în mod curent”.

Că acest spectacol a fost făcut din suflet o dovedește faptul că s-a evitat orice publicitate, mass

întâmpinat oaspeții cu armonii celeste, după care, anunțată de falnicii trompeți de la balcon, și-a făcut apariția impresionanta Muzică reprezentativă a Armatei, dirijor lt. col. Aurel Gheorghiuță, cu celebrul

Doina Spătaru

media n-au fost invitate, fiind efectiv o seară a amintirilor, desfășurată în familie. Directorul Cercului Militar Național, col. Cristian Dorca, ne-a vorbit de dorința organizatorilor de a alături vedetelor prezente artiști de seamă ai Ansamblului artistic al Armatei. Cvintetul ansamblului a

șlagăr „Trecea fanfara militară” compus de Temistocle Popa. După ce am făcut un popas printre amintiri, cu „One moment in time”, imensă surpriză: înveșmântată într-un frumos costum militar, a apărut Marina Voica, interpretând compoziția sa, adevărat imn al Capitalei, „Bucureștiul e micul Paris”. Artiștii din ansamblul Armatei au mai fost reprezentați de remarcabila Hortenzia Romanițan, o voce de excepție (a interpretat „Broken Vow”, din repertoriul Larei Fabian), de soliștii de muzică populară Elisabeta Turcu, Irina Someșan, Nicoleta Ciobanu, Diana Matei (sub bagheta lui Stelian Ungureanu), de cei cinci suflători ce compun originala orchestră Los Platanos, care cu ani în urmă făcea deliciul micuței galerii a echipei de fotbal Progresul. Colonelul în rezervă, poetul Liviu Vișan, președinte al Societății scriitorilor militari, a citit un emoționant poem dedicat lui Dan Spătaru...

Așa cum tulburătoare a fost compoziția „Inima ta”, pe care Marina Voica, revenită în scenă, în „civil” de această dată, a închinat-o bunului său prieten Dan Spătaru. Artista a mai oferit publicului o altă creație proprie, cunoscuta „Într-un colț de cafea”, la care l-a invitat la dans pe semnatarul aranjamentului muzical, Ionel Tudor, dar și o piesă emblematică pentru acest eveniment al amintirilor, „Să nu ne despărțim” de Gherase Dendrino. Verișoară primară cu Dan, Doina Spătaru ne-a delectat cu o piesă lansată de acesta, „Spune-mi unde, spune cine” de

Temistocle Popa (compozitorul, împiedicat de starea sănătății să fie prezent, a transmis un emoționant mesaj). Vasile Șeicaru a reeditat excepționalul său recital de la festivalul internațional „Dan Spătaru” de la Medgidia. De altfel de la Medgidia a venit o delegație de rang I: primarul municipiului, Marian Iordache (cu o declarație promițătoare legată de ediția 2011), vice-primarul Sorin Țuțuiianu (director de concurs) și Daniel Gheorghe (director artistic). La capitolul intervenții muzicale trebuie să mai notăm piesele interpretate de Costel Lăzăroiu, cu timbrul atât de asemănător de cel al lui Spătaru (a cântat „Drumurile noastre”), venit de la Râșnov cu cei doi fii ai săi, Andrei și Ovidiu, soliști talentați. Formidabile au fost momentele de umor oferite de binecunoscuți actori ai Teatrului de revistă „C. Tănase”, cuplul Nae Lăzărescu-Vasile Muraru și temperamentala Valentina Fătu. Senzațional momentul artistic susținut de actorul Eusebiu Ștefănescu, cel care a lansat o aserțiune memorabilă: „Nașterea lui Dan Spătaru a anulat posibilitatea de a apărea un alt Dan Spătaru!”.

Un capitol aparte l-a reprezentat cel al amintirilor, în care am ascultat înfiorați mărturisirile soției artistului, doamna Sida, ale fiicei acestuia, Dana, avocat (venită

Măriuca, Dana, Sida Spătaru, M. Dauer, invitați de onoare

cu nepoțica pe care Dan n-a apucat s-o vadă, Măriuca), comentatorul sportiv Ionel Stoica, directorul Centrului național de cultură „Tinerimea Română”, dirijorul Voicu Enăchescu, compozitorul Ionel Tudor, impresarul Bebe Mihu, care a fost alături de Dan în zeci de turnee... Au mai fost în primul rând, cu ochii înrouați, textiera Andreea Andrei și vărul primar al artistului omagiat, Doru Spătaru, au fost evocați colaboratori de vază ai interpretului, între care, la loc de cinste, cea care l-a descoperit și l-a lansat prin compozițiile sale

publicul a aflat cu regret că spectacolul a luat sfârșit, într-atât de captivant a fost totul. Toată lumea a socializat apoi la un cocktail de zile mari, unde două teme au fost abordate preferențial: cartea biografică Dan Spătaru, de la Editura Militară, aflată în curs de apariție, și ediția din acest a festivalului de la Medgidia, una cu mulți concurenți de peste hotare și recitaluri de senzație ale unor prieteni și colegi de generație ai lui Dan, cei „vizați” până în acest moment fiind Alexandru Jula și Ion Suruceanu, din Republica Moldova.

Vasile Șeicaru

„Amintiri, amintiri” și „Nu-ți fie teamă de-un sărut”, compozitoarea Camelia Dăscălescu.

După mai bine de 3 ore,

Felicitări domnului general Zisu, bravo Mirabela Dauer și Sida Spătaru!

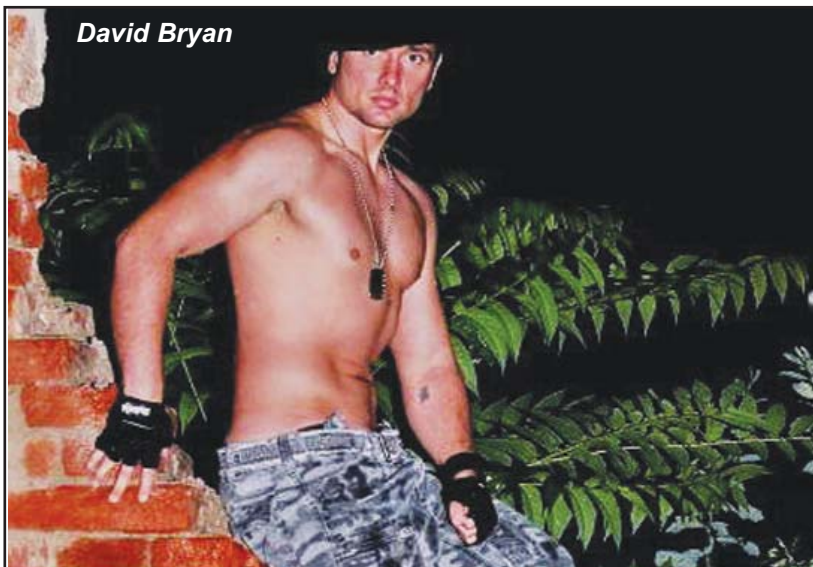
Hotelul ciudaților

Ana-Maria SZABO

Când am pus articolului despre selecția națională Eurovision titlul „Pacientul englez” ne-am gândit la un film celebru și la faptul că solistul vocal al formației câștigătoare, Hotel FM, este britanic, fără a bănuși vreo clipă că David Bryan-ul în cauză va deveni la scurtă vreme obiect de studiu pentru medici și psihanalisti! După cum se știe, acesta a apărut în mass-media cu o serie de imagini scandalozose cu conținut sexual, în care o are alături pe amica lui din Oradea. Cel puțin ciudată este reacția oficialilor TVR și a unora dintre colegi, cărora nu li se pare nimic anormal ca un artist care reprezintă România (probabil s-a „teleportat” din Anglia cu tot cu moravurile de acolo!) să apară pe toate canalele (potrivit nume, de această dată!) în posturi la care privesc cu dezgust și aduții! Articolele din ziarul „Ring”, pe care le avem în față, ne înfățișează modul în care organizatorii încearcă „să pună batista pe țambal”, cum se spune. Iată ce spun reprezentanții TVR: „Am discutat cu David pe tema asta, iar filmul este de cel puțin un an de zile (de parcă trebuia făcut neapărat în timpul preselecției! - N. R.). Și-a angajat un avocat (probabil ca să dovedească că el dorea cadre mai bune de filmare și s-au difuzat imagini care nu-i pun trupul în reala valoare! - N. R.), iar atât timp cu cât nu el a făcut public acest film (dar cine? Asta afirmă el, în plus în ce scop s-a filmat, pentru vreun video-clip Hotel FM? - N. R.), nu avem de ce să-l acuzăm. Publicul a votat trupa Hotel FM (fals, **juriul** a decis câștigătoarea! - N. R.), tot el ar trebui să decidă (vrem să vedem și noi ce tânăr nu „gustă” aceste imagini și va vota contra! - N. R.). Viața personală a artistului nu este importantă”. Această ultimă frază ni se pare condamnată, pentru că tocmai asta se cere unui reprezentant oficial al unei țări, fie el politician, sportiv sau artist: o conduită morală ireproșabilă, viață de familie fără cusur, seriozitate.

Fondatorul formației, Gabriel Băruță, are o declarație și mai savuroasă: „Cine nu a greșit niciodată să arunce primul cu piatra! (riscant îndemn, fiindcă sunt probabil peste 20 de milioane de români care nu s-au filmat niciodată în timpul actului sexual! - N. R.). Hai să fim serioși, prin ceea ce a făcut nu a încălcat nici un drept (ba da, al tuturor românilor șocați de ceea ce au văzut! - N. R.), nici o lege, nu a fost în spațiul public, nu a violat pe nimeni și, mai mult decât atât, această înregistrare ține de domeniul trecutului. Filmul a fost făcut cu foarte mult timp în urmă și nu are legătură cu ceea ce se întâmplă acum (când scenariul și regia sunt probabil altele! - N. R.). Consider că putea exista mai mult patriotism (dacă e vorba cumva de „dotarea” solistului, să se mândrească englezii, nu noi!

- N. R.), mi-ar plăcea să existe mai mult respect față de actul artistic (în film Bryan respectă mai mult actul sexual, dacă am observat noi bine! - N. R.)”. Aberații mai mari n-am auzit în viața noastră! Așadar, dragi artiști, treceți cu hotărâre la treabă, difuzați filme porno cu voi în toate pozițiile, „dacă nu violați și nu sunteți pe spațiul public”! Domnule Băruță, toți avem o viață intimă, poate facem nebunii mai mari în dormitor, dar

NU NE FILMĂM în acest timp, ce e așa de greu de înțeles? Culmea e că se scotează pe... creșterea imaginii celor de la Hotel FM – păi dacă e așa să însoțim evoluția pe scena de la Düsseldorf cu filmulețul proiectat pe ecran, chiar dacă mai trebuie lucrat la unghiuri și la lumini! Exemplul pe care îl dă ziarul nu are nici o legătură: câștigătoarei de anul trecut, Lena Meyer-Landrut, i s-a făcut publică DUPĂ ce a triumfat o filmare mai veche și nu era nicidecum o scenă porno, ci o scenă artistică dintr-un serial german, în care apărea goală într-o piscină! Organizația T.A.T.A. a cerut înlocuirea solistului, considerând că „masturbarea este condamnată când e filmată și difuzată în presă”, iar biserica ortodoxă îndeamnă, pentru mântuirea de acest păcat, la „hrana uscată 40 de zile, cu câte 100 de mătâni pe zi”.

Până la urmă „pacientul englez” a scăpat, fără a fi măcar dojenit public de organizatori, așa că va vedea Germania. Culmea este că, deși minimalizat, scandalul a dus la retragerea unor sponsori, semn că mai există oameni care pun preț pe moralitate și decență. Cum videoclipul, ni se spune, promovează turismul românesc, sperăm că nu este vorba de.. turismul sexual, și acesta aducător de beneficii! Când am început acest articol nu ne-am propus nici o clipă să cerem anchetarea, închiderea, ghilotinarea sau lapidarea nefericitului englez, ci doar să atragem atenția că e nevoie de mai mult bun-simț și exigență atunci când vorbim de persoane publice, care trebuie să fie modele. În rest, toate bune, iar David Bryan să treacă neîntârziat la hrană rece și mătâni, deși nu e ortodox, cu speranța mărturisită că va amâna următoarele filmări din alcov!

Fenomenali! Stela și Arșinel

Un celebru cuplu de artiști care, după mai bine de trei decenii, au rămas în TOP!

STELA și ARȘINEL! Nu știu vreo țară, pe glob, pe unde să fi trecut, să nu fi fost ovaționați, rechemați, mereu așteptați. Nu știu vreun colț de Românie, care să nu-i cunoască, să nu-i iubească. Sigur, avem și alte

nume mari în ARTĂ, dar, în cazul lor, este vorba de un FENOMEN! Publicul lor are un ambitus uriaș: milioane de suflete, de la cei mai mici elevi, la cei care bat către suta de ani. Știu să se adreseze tuturor și, parcă, fiecăruia în parte. Sunt înțeleși de tot Omul, de la academicieni și filozofi la cel care nu prea știe alfabetul. Au un gând pentru oricine îi ascultă, îi urmărește. Comicul de situație stâr-

nește cascade de răs, iar cupletele cu subînțeles se duc direct la inima românului, care-i expert în a face haz de necaz. Qui-pro-quo-urile, încurcăturile cu happy end, sunt spumoase, dar ei le fac irezistibile.

Nici o vorbă, nici un gest, nici o mimică - nu sunt fără efect, adică, au țintă precisă și ecou imediat... *Mari artiști, mari actori, care marchează, indiscutabil, Istoria teatrului de revistă, a teatrului de comedie, dar și a filmului românesc. Giganți care, oriunde s-ar afla (mare scenă de music-hall sau sală modestă, undeva, în vreo comună uitată de lume) - sunt la fel de implicați, de dăruți, de formidabili!*

STELA și ARȘINEL!

STELA – mai frumoasă, mai tânără, mai strălucitoare ca niciodată, neîntrecută în a da nuanță, sens, tâlc, fiecărei replici, în a atinge limitele nevăzute dintre glumă, comedie și amarul unei povestiri care te copleșește.

ARȘINEL – gata să treacă în orice clipă de la

travesti-uri incendiare, la ever green-uri care sunt laser către inima spectatorului, deținând toate cheile succesului, dar, cu atenție, cu măiestrie, la fel ca și STELA, folosindu-se de cele care au parafa ARTEI!

Și, **APLAUZE, APLAUZE** - premiera TEATRULUI DE REVISTĂ „Constantin Tănase”, reprezentație plină de dinamism, de culoare, de strălucire, un spectacol valabil pentru orice podium parizian, să spunem, prin care s-a inaugurat și superbissima sală, recent modernizată, a instituției pe care chiar ALEXANDRU ARȘINEL o conduce - le-a dat toate onorurile, i-a sărbătorit cu tot fastul. Două ore, filmic gândite, în decoruri somptuoase,

luminoase, elegante, cu un CARNAVAL VENEȚIAN copleșit de culorile și fantezia costumelor – autor, arh. Theodora Dinulescu. Două ore în care nu puteai să nu aplauzi revenirea plină de aplomb a Sandei Ladoși, lansarea unui talentat rocker - Alin Gheorghişan, prospețimea, harul tinerilor actori Ana Maria Donosa, Nae Alexandru, momentul sensibil conturat de Duo Lascu, strădania baletului de a lansa cortine atractive, profesionalismul solistului Vally Roșca; să nu sorbi fiecare cuvânt din monologurile, cupletele protagoniștilor, semnate cu ani în urmă de Mihai Maximilian, dar, parcă, scrise azi! La înălțime și de această dată, baletul condus de Cornel Popovici.

APLAUZE, APLAUZE! - unul dintre cele mai atractive titluri din agenda artistică a Capitalei, în regia inegalabilului și veșnic-tânărului Bițu Fălticaneanu!

Nu ratați șansa să deveniți măcar pentru o seară, mult mai tineri!

Smaranda OȚEANU-BUNEA

Gala „România 2000”

Ioan SĂTMĂREANU

Gala Fundației
„România 2000” și a
cotidianului „Ultima oră” a
ajuns la ediția a XII-a și a făcut
neîncăpător elegantul

Alexandru Jula

Ballroom al hotelului Caro din București. La „țimonă” a fost, ca de obicei, cunoscutul jurnalist (este decan al facultății de profil de la Universitatea „Hyperion”) și om de televiziune, conf. univ. dr. Ion Marin, secondat de reputatul economist Florea Dumitrescu. În fața unui parter dominat de personalități (între diverși oameni politici i-am remarcat pe Elena Merișoreanu și Gheorghe Turda, precum și pe animatorii muzicali Livia și Vali Gauzin), pe podium s-au succedat laureați binecunoscuți, mulți dintre ei cu realizări de excepție pe tărâm cultural: Florin Rotaru – director al Bibliotecii Metropolitane, Claudia Popa – director al

Centrului tradiției și creației populare București, coregraful Constantin Duțu (premiul „Opera omnia”), Cezar Ion – director la TVR, regizorul Geo Saizescu. Finalul festivității a fost rezervat laureaților care au oferit momente artistice. Smaranda Oțeanu-Bunea, director fondator al Operei Comice pentru Copii, și-a mai adăugat încă un trofeu celor 16 naționale și 14 internaționale, după un 2010

strălucit: 150 de spectacole cu 50.000 de spectatori, 50 de titluri în repertoriul general, turnee peste hotare. De altfel, unul dintre cele mai aplaudate spectacole în străinătate, „Primăvara magnoliilor”, a furnizat cele trei momente coregrafice, precum și admirabilele momente muzicale cu cele trei vedete-copii, Roberta, Bogdan

și Teddy, care au ridicat sala în picioare cu „Portocala” lui Marius Țeicu, „Hora moldovenească” și „Can You Feel the Beat”. Micuții au pregătit de minune apariția la microfon a unui adevărat „monstru sacru”, Alexandru Jula, care la cei 76 de ani ai săi a dat încă o dată o lecție de profesionalism. Primit de 400 de spectatori ridicați în picioare, Jula a dovedit tinerețe perpetuă și vitalitate, cântând (piese de pe albumul său „Dragoste fără frontiere”) și spunând glume. Și pentru a dovedi că este în plină formă, a anunțat un nou album pentru 2011!

Ana Maria Donosa – formidabila „Dolly”

Este din Huși, un oraș fără nici un teatru, și-i plac rolurile dramatice. De film. Culmea – paleta interpretativă atât de variată a rolurilor pe care le poate juca o dovedește cu adevărat în cea mai nouă premieră «Aplauze, Aplauze» (regia Bițu Fălticineanu) pe scena Teatrului de Revistă «Constantin Tănase», a cărei actriță este. A avut parte de o studenție ideală începută la Iași (atunci, în primul an de facultate a văzut prima piesă de teatru) și continuată în București. Are 28 de ani și a ajuns la Tănase „întâmplător”, atunci când visa (totuși) să facă film. Îi e recunoscătoare directorului Teatrului, Alexandru Arșinel, pentru că a făcut-o să vadă ce înseamnă cu adevărat Revista, un gen care nu-i e accesibil oricui. Joacă în aproape toate producțiile de la Sala Savoy, dar remarcabilă este prezența sa scenică alături de Alexandru Arșinel în fragmentul de musical „Hello, Dolly” din „Aplauze, Aplauze”, spectacol dedicat celor

A. M. Donosa, Al. Arșinel

peste 30 de ani de carieră a cuplului Stela Popescu – Alexandru Arșinel. Și totuși, Ana Maria Donosa face și a făcut film, așa cum și-a dorit. O putem vedea în fiecare săptămână în producția Antenei 1 – „Narcisa Sălbatică” și a jucat în lung-metrajele „Felicia, înainte de toate” (2009), „Trezirea” (2006) sau „Despărțire” (2005).

Oana GEORGESCU

Noul val

Adrian Sina. După ce și-a început cariera solo cu single-ul "Hold On", Adrian Sina lansează cel de-al doilea single al său împreună cu MediaPro Music și Sisterhoodlive Records. "I can't live without you" este a doua piesă din cariera de DJ a lui Adrian Sina și prezintă publicului o deosebită voce din U.K. Beverlei Brown, main backingvocals pentru James Morrison. Totodată, piesa beneficiază și de un videoclip filmat în Sharm El Sheik .

Sasha Lopez. După ce a cucerit atât publicul din România, cât și pe cel din Rusia, Polonia, Turcia,

Broono, Sasha Lopez, Andreea D

Israel, Finlanda, cu piesele "Madam" și "All My People" și a încheiat un turneu în Cipru, DJ Sasha Lopez lansează o nouă formulă de show – DJ, MC și vocal. "Pe scenă, împreună cu mine se vor afla și Andreea D, Miss Earth Romania 2010 - MC profesionist de peste 5 ani, primul MC de sex feminin din România și Broono, un băiat extrem de talentat și cu un timbru special", povestește DJ Sasha Lopez.

Residence Deejays & Frissco. După un debut plin de surprize plăcute, cu piesa "Sexy Love", și apoi lansarea celui de-al doilea single "Lovely Smile", Residence Deejays & Frissco lansează un nou single, intitulat "Echo". *"Ideea piesei a venit într-un moment de liniște, când am rămas singur la studio. Inspirația și buna dispoziție provin din ecoul ego-ului. Ascultă piesa, ascultă ce simți iar atunci va fi prezent ego-ul tău."*, spune Frissco. Single-ul "Echo" este compus de Ionuț Untaru, alias Frissco .

Sunrise INC și Liviu Hodor. După hiturile "Lick Shot" și "Happy For You" – cei de la Sunrise INC și Liviu Hodor au succes cu "Still The Same" în toate cluburile și la posturile de radio. Pentru videoclip fanele au trimis fotografii, alături de înălțime, greutate și dimensiuni, la adresele de e-mail ale proganoștilor, apoi cele mai simpatice trei domnișoare au participat la filmări, în regia lui Florin Botea, alături de cei 4 .

Dj Robert Georgescu și Lara. După ce ne-au încântat auzul cu piesa "Beside You" , Dj Robert

Georgescu și Lara ne aduc acest hit și la TV. Regia clipului "Beside you" este semnată de Dan Petcan, iar filmările au avut loc într-o parcare subterană și în interiorul Muzeului Municipiului București, cu Lara, posesoarea unui superb diamant pe care o bandă de hoți încearcă să i-l fure și trei dansatori profesioniști care trebuie să execute o coregrafie spectaculoasă printre lasere.

Keo. A filmat videoclipul pentru piesa LIBER. Piesa se află deja în heavy-rotation pe majoritatea radiourilor din țară, piesă ca "o oază într-o lume devenită mult prea materialistă", iar videoclipul regizat de Alex Ceaușu ilustrează o lume în alb și negru în care libertatea este mereu suprimată.

Alex Velea. S-a lansat videoclipul celui mai recent single Alex Velea: One Shot. Scenariul este plasat într-o lume cu un aer post-apocaliptic, în care omul se confruntă cu mașina. Finalul este unul pozitiv, care confirmă ideea că lumea poate fi schimbată prin iubire și prin muzică. Totodată Alex își relansează site-ul www.AlexVelea.com .One Shot face parte din cel de-al doilea album al artistului, ce va fi lansat în prima jumătate a acestui an.

Radio Killer. Radio Killer a lansat videoclipul celui mai recent single: Lonely heart. În această producție o puteți cunoaște pe Lee Heart, noua voce a proiectului și cea care completează alături de Paul Damixie formula de scenă. În regia lui Iulian Moga, videoclipul surprinde atmosfera unei mari petreceri , protagoniștii fiind peste 100 de fani Radio Killer, produs în studiourile HaHaHa Production de către Smiley

Morris. A fost lansat cel mai nou single Morris, "Because of U". Lucrat împreună cu Zozo și Anda Adam la studioul Addictive Sound, face trecerea de la ritmul european de club la unul cu accente orientale, foarte hot în momentul de față. Morris, absolvent al facultății de teatru, cântăreț și DJ, urmează să susțină o serie de concerte în India. Piese sale, "Havana Lover", "Desire", "Till the morning light" sau "Angel eyes" au depășit succesul local.

Mattyas. După succesul pe care l-a avut cu primele sale piese în Grecia dar și în România, Mattyas are în program mai multe concerte care îl așteaptă în Elada. Cântărețul s-a întors acasă după mai multe evenimente care au avut loc în Grecia, dar artistul MediaPro Music începe o altă serie de concerte în Grecia și în Cipru. Programul lui conține apariții la show-uri TV, o colaborare cu unul din cei mai cunoscuți coregrafi de acolo, dar și lansarea unui nou single în luna martie. Primul single semnat Mattyas, "Secret Love", a fost lansat în vara anului trecut în Grecia, piesa figurând până în momentul de față în Top 20 la Nielsen Music Control, iar "Missing You", cel de-al doilea, a fost lansat și în țara noastră și este deja difuzat la radiouri și în cluburile din toată România.

Dan CHIRIAC

Cântecele Chiherului

Octavian URSULESCU

„Mă-ntorc la voi, prieteni, și dragii mei vecini...” - aceste cuvinte erau gravate la loc de cinste pe invitația trimisă în toate colțurile lumii de destoinicul primar Emanoil Hurdugaci, cel care a schimbat în bine, a modernizat, fără a-i altera tradițiile, comuna Chiheru (de Jos), din județul Mureș. Eu am copilărit în celălalt Chiher, de Sus, acolo m-am legat pe viață de oameni minunați, din care mulți s-au petrecut de pe această lume, plecând acolo Sus, unde vom încinge, când vom fi toți, un „De-a lungul” sau „Roata” ca pe la noi: învățătorii Zinia și Zoachi Hărșan, fiul lor, procurorul pensionar Horiță Hărșan, Maria și Toader Haba, vecinii noștri de peste gard, apoi imediat lângă ei familia Căuaciului, harnicul fierar al satului (Tică, rămas în casa părintească, îi duce mai departe destoinicia, dar câți cai mai sunt azi de potcovit?). Fiul acestuia, frate cu Tică, Lulu, a fost inițiatorul meu în tot ce înseamnă viața la țară și secretele ei magice; îl vizitez mereu când pot, în casa în care s-a mutat cu soția sa Lenuța, la Breaza, lângă Reghin. Apoi era preotul, impozantul unchi Simi, și soția sa, tușa Neti, dolofană și harnică (soră cu tușa Zinia, în casa căreia stăteam, ele fiind nepoatele unionistului Iuliu Grama), pe care nu o dată am urmărit-o robotind la războiul de țesut din tindă. Din copiii lui Haba, tovarăși de joacă prin șură, Lela și Nelu s-au prăpădit înainte de vreme, doar Livia mai trăiește. A murit și Ghiță, care mai trăgea clopotele la biserică, împreună cu badea Toader „al lui Băbuță”, așa încât azi nu prea mai am pe cine vizita. Sandu Tâmpa, primar multă vreme, și soția lui s-au dus și ei, ai lui Sasu și Jilu locuiesc prin alte părți, așa încât racordul cu timpurile trecute îl mai pot face doar intrând în casa cu un etaj, multă vreme cea mai falnică din sat, a lui

Alexandru Bogdan, soția sa Margareta fiind soră cu Maria Haba. Între timp, fiul lor Radu Bogdan și-a înălțat pe terenul din spate o vilă ca-n povești, și-a deschis un magazin la stradă, iar pe o parte din fosta grădină a lui Tâmpa (ce mai alergam prin ea pe vremuri!) a amenajat un teren de joacă, deși copiii lui și ai Adrianei învață nu în sat, ci la Târgu-Mureș... Între casele Bogdan și cea fostă a lui Tâmpa coboară lin o uliță îngustă, nici acum pavată, care duce la „livada popii”, cu merii

dintre care câțiva sunt „de pe vremea mea” și unde am petrecut cele mai frumoase zile din viață, tolănit în iarbă, urmărind alunecarea agale a norilor, cu câinele devotat (or fi având și ei un Rai al lor?) alături. Bunul prieten Horiță Hărșan mai duce acasă, la Târgu-Mureș, câteva lăzi de mere în fiecare toamnă (de livadă se îngrijesc „bătrânii” Bogdan, dar mereu au probleme cu cerbii și căprioarele) și cum e terenul lui, mi-a propus să-mi dea gratis cât vreau, să-mi fac o casă acolo! Nu are rost, aș ajunge prea rar, iar amintirile ar fi prea dureroase...

Toate acestea mi se amestecau în gând lăsând în urmă localitățile înșirate pe șosea pornind de la Reghin – Beica mare, cea mică, Nadășu (de unde se

trage cântăreața și realizatoarea TV Florentina Satmari)... După Chiher vine Eremitu, unde am fost înregistrat în actul de naștere, deși mă născusem în satul Câmpul Cetății, mai spre Sovata; acolo, exact unde drumul se bifurcă, urcând la stânga spre „Varmezău” (de la maghiarul Varmezö), și-au ridicat două vile superbe, una lângă alta, cu drapele la poartă, Matilda Pascal Cojocărița și soțul ei, Ștefan Cigu, respectiv cunoscutul dirijor basarabean Nicolae Botgros. Acum, că v-am „făcut un desen”, cum zic francezii, să revenim la „Zilele Chiherului”, la care de fapt venisem și de care era să uit, copleșit de amintiri. An de an, primarul face ce face și organizează un adevărat regal de cântec și dans, de bună dispoziție și autenticitate, având sprijinul necondiționat al altui fiu al Chiherului de Sus (v-ați dat cred seama că noi suntem mai tari decât cei de Jos!), Ioan Matei. Acesta este socrul faimosului fotbalist Adrian Ilie, conduce la Poiana-Brașov cunoscutul hotel „Ruia”, dar tot dealurile satului natal îi sunt mai aproape de inimă: a cumpărat de la Toader Haba livada acestuia de pe ulița de sus, și-a ridicat acolo o casă ca-n povești, cu grădină și iaz de pește, a renovat moara de apă a bunicilor, iar la serbarea anuală vine cu o adevărată bucătărie de campanie, coordonată de temperamentalul Romică, dar mai ales cu focuri de artificii cum nu prea vezi nici în București!

Programul evenimentului a inclus Sfânta Liturghie de la Bisericile Ortodoxă și Greco-Catolică din cele două sate, apoi resfințirea, după totala reabilitare, a Cimitirului Eroilor din Chiheru de Jos (sper că nu va fi uitat nici cel de Sus!), ambele cu participarea europarlamentarului Corneliu Vadim Tudor și a deputatului Vasile Gliga, ambii făcuți „Cetățeni de onoare” ceva mai târziu. Pe scena împodobită sărbătorește programul artistic a fost deschis de elevi ai Gimnaziului de stat „Iuliu Grama” (străbunic al lui Horiță Hărșan), cu suita de poezii și cântece populare

din toate zonele țării „Noi români suntem cu toții”. Micuța Oana Maria Grama a cântat două melodii populare, apoi grupul de dans modern „Ministar” (instructor: Doriană) ne-a reamintit că și satul Urisiu, de peste deal, face parte din comuna noastră. „Cetățeni de onoare” au mai fost făcuți doi remarcabili consăteni, Viorel Ința (șef al Poliției din Bistrița, fin al nefericitului Sandu Tâmpa) și Vasile Olteanu (cu aceeași funcție la Reghin). Atmosfera s-a încălzit serios când pe scenă au evoluat artiști mureșeni consacrați: Laura Oltean (chihereancă), Maria Neag (tot de-a noastră, din Urisiu), Ioan Naste, Ciprian Istrate... Momentul

Muzică live și 3D

Ilina SDRABIȘ

Absolut incredibil, peste 3000 de spectatori au rezistat cu stoicism frigului pătrunzător, minus 8 grade, timp de mai bine de 7 ore, pentru a-și vedea și aplauda favoriții! Ocazia le-a fost oferită, într-un oraș cu relativ puține evenimente de acest gen, de inaugurarea unui spațiu de mare eleganță, 3D Caffè Cinema, în incinta fostului cinematograful „Orizont”, unde pe vremuri, înafara proiecțiilor de film, erau găzduite și spectacolele de muzică ușoară de anvergură, Călărașii neavând atunci o sală corespunzătoare. Acum, aflăm de la primarul Nicolae Dragu, s-a inaugurat în decembrie o casă de cultură elegantă, ce ar fi trebuit să poarte numele actorului Ștefan Bănică. Dar suntem siguri că și sala mare a cinematografului „Orizont” va căpăta în curând o nouă față, datorită directorului general al „România Film”, Marius Cristian Iurașcu, cel care este pe cale să redea românilor bucuria de

a merge la cinema, lui datorându-se renovarea cinemografelor „Patria” din București (unde de asemenea există o sală 3D), din Cluj-Napoca (botezat cu această ocazie Florin Piersic) sau din Ploiești. De altfel, cei doi au fost prezenți la eveniment, alături de ministrul Culturii și Patrimoniului național, Kelemen Hunor (a primit cu această ocazie cheia orașului de

la primarul Dragu), Eugen Șerbănescu (director general al C. N. C.), parlamentari, prefectul Nicolae Enciu. Sub privirile unei gazde perfecte, Mihăiță Smeu (îi dorim lui și asociatului lui numai spectacole și filme de calitate!), a fost tăiată panglica tricoloră, primarul Dragu a conferit diplome de onoare personalităților prezente, după care show-ul s-a mutat afară,

folcloric de vârf a fost adus în scenă, ca de obicei, de ansamblul artistic profesionist „Mureșul” din Târgu-Mureș, director și regizor Iosif Titi Boantă. N-au lipsit soliștii vocali de frunte (Dorina Oprea, Dorina Grad, Leontina Pop, Narcisa și Toader Țogorean), acompaniați de orchestra dirijată de Zoli Bambo, precum și excepționale tablouri coregrafice (coregrafia: Teodor Vasilescu, Marinică Barbu, asistenți Rodica Botârcă, Florin Cerghedi), din Maramureș, valea Someșului și a Chioarului. Cum cei vârstnici au avut partea lor de spectacol, a venit apoi rândul celor peste o mie de tineri, care au dansat de mama focului pe ritmurile propuse de formațiile Shik-Shake (etno), „Oana Brandiu și M.C. Alissya” (pop-dance). Ioan Matei a dat start artificilor exact înainte de a se porni o furtună! Deci totul a fost perfect la noi la Chiher, asta și datorită faptului că Emanoil Hurdugaci a avut alături, înafara lui Ioan Matei, firmele Zoltan SRL din Orșova, Vera SRL și Flory Transimex din Reghin, Primăria Chiheru de Jos fiind organizator și sponsor principal. Ce ar mai fi de spus? Că am plecat de pe meleagurile copilăriei fredonând refrenele folclorice binecunoscute („antrenament” pentru „Balul însuraților” de la Reghin!), dar și lăsând în urmă ceva din mine...

pe scenă, în fața unui public în mare parte tânăr, care-și aștepta cuminte idolii. Deschiderea au făcut-o, cu șlagăre de muzică ușoară, talentații copii de la cercul local „Flores campi”, pregătiți de prof. Alexandrina Borandă. După succesele din Italia, Bulgaria, Bosnia, Macedonia, după premiile cucerite la „Mamaia copiilor” sau „Cerbul de aur junior”, Denisa Pârvu, Antonela Dima, Cristina Ioniță, Cătălina Tudorache și Cosmin Andrian au demonstrat concitadinilor ce talente există în Călărași. După ei a început parada vedetelor: D'Or (după alte câteva proiecte anterioare, Carmen cântă acum singură), Vali Crăciunescu (cu nelipsitul acordeon, dar și cu un DJ), cele trei încântătoare componente ale formației Hora, experimentații Răzvan, Cătălin și Ionuț, adică Ro-Mania (într-o evoluție „live” entuziasmantă) și mult-așteptatul, de către tineri, Puya. Un program muzical întâmpinat cu ovații de un public care a plecat fericit către case. Următoarele întâlniri ale călărășenilor cu muzica de calitate vor fi la festivalul „Flori de mai” și, în vară, la festivalul „Ion Dichiseanu”.

În topuri

Dorin MANEA

Lora. Lora revine în atenția publicului cu un single nou, o piesă compusă de Adrian Sina, care va beneficia și de videoclip. Single-ul se intitulează "No More Tears", este lansat de către MediaPro Music și reprezintă startul promovării unei serii întregi de piese solo. Imediat după proiectul Wassabi, Lora s-a lansat ca artist solo, ea colaborând de-a lungul timpului cu artiști precum Puya, Vunk, Matteo sau Akcent.

Alexandra Stan. O dată cu lansarea single-ului "Mr. Saxobeat" în toată lumea, Alexandra Stan s-a dovedit a fi o adevărată revelație pentru iubitorii muzicii dance. Artista MediaPro Music a plecat în primul

ul a avut loc în Buta Palace, pe a cărei scenă au încins spiritele de-a lungul timpului artiști ca 50 Cent, G-Unit, Akon și alții. Mii de spectatori ce au recitat vers cu vers fiecare

ție zâmbiți, iar imaginea care strânge cele mai multe Like-uri va fi premiată cu o pereche de pantofi Lust of creation, by Adriana Nedelea, cu platformă și toc înalt de

Lora

piesă! Proaspăt întoarsă de la Baku, Anda Adam a primit o nouă

13 cm, purtată și de Neylini în aparițiile TV ocazionate de promovarea noului single "Ninja boy".

Neylini

Andreea Bălan. După ce vara trecută și-a făcut simțită prezența în toate cluburile, iar în clasamentele de specialitate a ocupat poziții de top, hit-ul „Trippin” cunoaște succesul și în SUA, unde Cat Music a semnat pentru această piesă un contract de licențiere cu Casa de discuri Ultra Records. Videoclipul piesei se bucură și el de succes pe YouTube, cu peste 3 600 000 de vizualizări.

Claudette. V-a cucerit inimile cu proiectul Sexxy, iar acum, Claudia Pătrășcanu - Claudette revine cu o noua imagine atractivă, un nou single, un site nou și multe surprize. În ședința foto- fotograf Edward Aninaru- recent realizată, Claudia apare într-o formă senzuală, proaspătă și incitantă. Pozele au fost făcute în penitenciarul Jilava, la o temperatură de - 10 grade. *Around The World-* compusă de Mihai Ristea - în colaborare cu *Sonny Flame* este single-ul prin care artista a revenit pe scena muzicală din România.

său turneu internațional de promovare în Franța: a susținut recitaluri live în numeroase cluburi din Paris, a fost prezentă în cadrul unor emisiuni radio extrem de cunoscute. Este așteptată și în Canada, Mexic, Germania, Italia, Spania, Insulele Mauritius și Azerbaidjan.

Anda Adam. A fost invitată să cânte la un mega eveniment în Baku, alături de Dan Bălan. Show-

veste bună - ocupă poziția întâi în topul unuia dintre cele mai importante posturi radio din Turcia. Cel mai recent single al Andei, "Show me", se clasează astfel în preferințele turcilor înainte de cântăreți celebri ca Eminem, Rihanna, Kesha.

Neylini. Pe fanpage-ul Neylini de pe Facebook a fost demarat un concurs: se postează o fotografie în care tu și cineva drag

Anda Adam

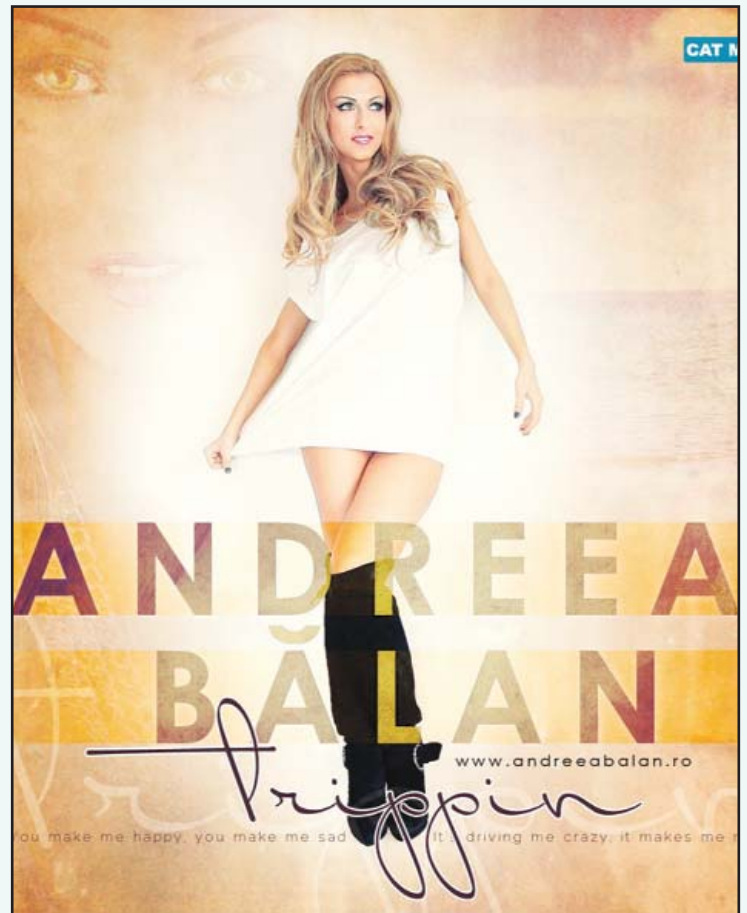
Adrienne. Acest pseudonim este al Adrianei Vlad, solista care acum câțiva ani cânta alături de B.U.G. Mafia "Pantelimonul petrece" și "Viața noastră". După numeroase colaborări, artista a decis să înceapă un proiect pe cont propriu. Piesa aleasă de **Adrienne** pentru debutul solo se numește "As one" și a fost produsă de Vlad Manolache, Alex Piscunov și Tudor Ionescu. Videoclipul piesei are un scenariu inspirat din povestea Alice în țara minunilor, regizat de Alex Ceaușu într-o pădure, cu dificile

secvențe cu 2 ponei, 2 pitoni, o maimuță, o iguană și 2 tarantule.

Inna. S-au decernat premiile Nights.ro, cu o tradiție de 7 ani, un barometru de opinie pentru scena de clubbing din România, fiind acordate prin vot public. La categoria Dance INNA a câștigat premiul întâi, fapt ce îi confirmă poziția în cluburile din țară.

Andreea Bănică. Primește din ce în ce mai multe invitații de a concerta în afara granițelor țării. A susținut un nou concert în Grecia, în Club Boutique din Atena. Pentru precedentul concert, Andreea a primit invitația de a cânta de la unul dintre cele mai ascultate radiouri grecești - Radio DeeJay. Se pare că și grecii s-au îndrăgostit repede de frumoasa artistă și de ritmurile hiturilor "Love in Brazil" și "Samba". A mai cântat în Albania, Cipru și în Bulgaria; fanii bulgari au avut ocazia să o vadă live în turneul pe care artista l-a avut în cele mai importante orașe din țara vecină. Iar acum primește invitații de a cânta pentru fanii din Dubai.

Alexandra Stan

Noii “ambasadori”

Marius GHERMAN

A devenit deja o tradiție ca la fiecare început de an Trustul de presă “Ambasador”, director general scriitorul și graficianul prof. Romeo Soare, să acorde la Târgu-Mureș apreciatele sale Trofee unor personalități cu realizări notabile în anul anterior. Președinte al juriului, din care au făcut parte nume de referință ale vieții publice românești, este prof. univ. dr. Ioan Nicolaescu. Lista premiilor este lungă, începând cu cei mai valoroși interpreți ai ansamblului folcloric profesionist “Mureșul” din Tg. Mureș, cu prolificul (peste 40 de cărți!) scriitor clujean Cornel Udrea, autor al unor savuroase librete pentru teatrul de revistă “Majestic” din Ploiești sau cu mezzosoprana, tot clujeancă, Lavinia Bocu. Între laureați au fost mulți manageri de top, unii dintre ei legați de viața culturală: Florin Rotaru, directorul Bibliotecii Metropolitane din București sau Marius Iurașcu, director general al România-Film (cinematograful “Florin Piersic” din Cluj-Napoca, o adevărată minune într-o țară care nu-și

prețuiește valorile!). N-a fost uitată cunoscuta textieră de muzică ușoară Daniela Doroftei, de această dată în postură de secretar general al Uniunii culturale a românilor basarabeni (președinte-compozitorul Nicolae Caragia), o asociație lansată la Centrul cultural, restaurantul-muzeu “Vatra neamului”, printr-o festivitate despre care scriem separat. Numeroși au fost laureații din viața muzicală, prima pe listă fiind Smaranda Oțeanu Bunea, critic muzical, director fondator al Operei Comice pentru Copii, care în 2010 a întreprins turnee memorabile peste hotare și a lansat numeroase premiere, cu audiență remarcabilă. Spectacolul de excepție de la Sala Radio, precum și

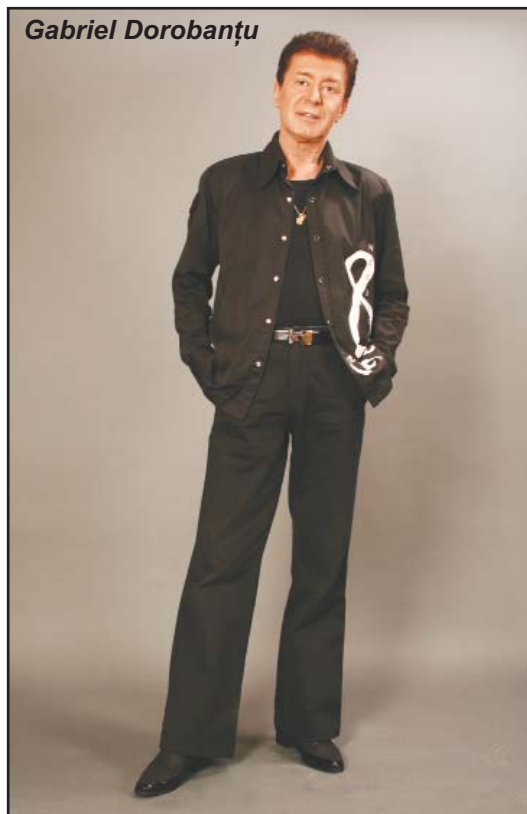

Gheorghe Gheorghiu

concertele din străinătate au impus-o de justete pe lista premianților pe Paula Ciuclea, animatoarea Coralei “Divina Armonie”. Succesele pe toate planurile (concertistic, discografic, mediatic) le-au adus meritele Trofee lui Gabriel Dorobanțu, Luminiței Anghel și lui Gheorghe Gheorghiu – adevărate modele

de urmat pentru tinerii care abordează cu condamnabilă lejeritate profesiunea de interpret. Celebri în întreaga lume, comparați pe drept cuvânt cu Goran Bregovici și Emir Kusturica, Viorica și Ioniță de la Clejani s-au impus prin seriozitate și profesionism într-o zonă muzicală pe nedrept marginalizată. Alți laureați: “junioarele” campioane ale muzicii ușoare, Ștefania Chesar și Vanessa Culeafă, coregraful Silviu Popa (Iuno Dance), artizanii celor mai importante festivaluri din țară, “G. Grigoriu” de la Brăila (președintele C.J., Gh. Bunea Stancu) și “Dan Spătaru” de la Medgidia (primarul Marian Iordache). Ne-am bucurat să-l descoperim pe lista premianților pe omul care este mereu alături de muzică și muzicieni, inclusiv la Premiile “A. M.” - ing. Adrian Toma, director general la Veritas-Panciu. Aceștia sunt doar o parte din noii “ambasadori” care-și privesc cu mândrie trofee în vitrină!

Gabriel Dorobanțu

Simionică reloaded!

Ortansa CALUFIS

Nume de referință al muzicii ușoare ieșene, cantautorul Cristian Simionică revine în mare forță cu o serie de noi proiecte muzicale, în

multe din ele înglobând-o (așchia nu sare...) pe fetița sa Maria Sabina, 7 ani pe 3 mai. Dar iată câteva din realizările cu care se poate lăuda pe drept cuvânt talentatul artist. Împreună cu regizorul și cameramanul Ionel Mănăstireanu, de la Antena 1 Suceava, Simionică a filmat două video-clipuri în Grădina botanică din Iași, firește cu două compoziții

proprii: „Micuța Maria” (cântată în duet cu Sabina, normal!) și „O lume mai bună”, unde micuța era majoretă și dansa. Cele două videoclipuri au fost intens difuzate, îndeosebi la Favorit TV (emisiunea „Favoriții sunteți voi”), Antena 2, TVR Iași, Prima TV Iași. Din decembrie 2010, Maria Sabina este difuzată frecvent ala emisiunea duminicală „Recreația mare”,

Atenție, se (și) cântă!

Carol ENEA

realizată de Mona Vâlceanu la Radio Iași. Astfel, a cântat aici colinda „Astăzi s-a născut Hristos”, dar și „Vis american”, „Ninge peste tot”, „Scufița Roșie” (piese la care „tăticul” semnează muzica, versurile, orchestrația și mixajele vocale). Cu ocazia Sărbătorilor de iarnă, Primăria ieșeană i-a adresat, ca de obicei, lui Cristian Simionică invitația de a susține spectacole în marile cartiere ale orașului (Tătărași-Oancea, Alexandru cel Bun, Nicolina), pe o scenă mobilă și cu o sonorizare profesionistă. Pentru prima dată în istoria concertelor sale hibernale, Simionică a optat pentru un dublu recital: Maria Sabina în deschidere câteva piese, apoi tatăl, cu melodia „Micuța Maria” în duet. Au fost și câte trei concerte pe zi, înafara celor de mai sus notabil fiind cel de la Iulius Mall, unde Sabina a fost costumată de colaboratorii permanenți, membrii trupei teatrale „Înșir te mărgărite”. De fiecare dată recitalul lui Cristian Simionică marchează momentul de vârf cu colajul alcătuit din refrenele marilor sale hit-uri „De ziua ta”, „Camelia”, „Happy end” și „O lume mai bună”. Pe lângă pregătirea muzicală de acasă, Maria Sabina are șansa unor educatoare... muzicale (Indira Leaua, Adriana Mihoc) la grupa pregătitoare a grădiniței „Ion Creangă” (director Rodica Manuca); să ne mai mirăm că la Iași răsar mereu talente de excepție?

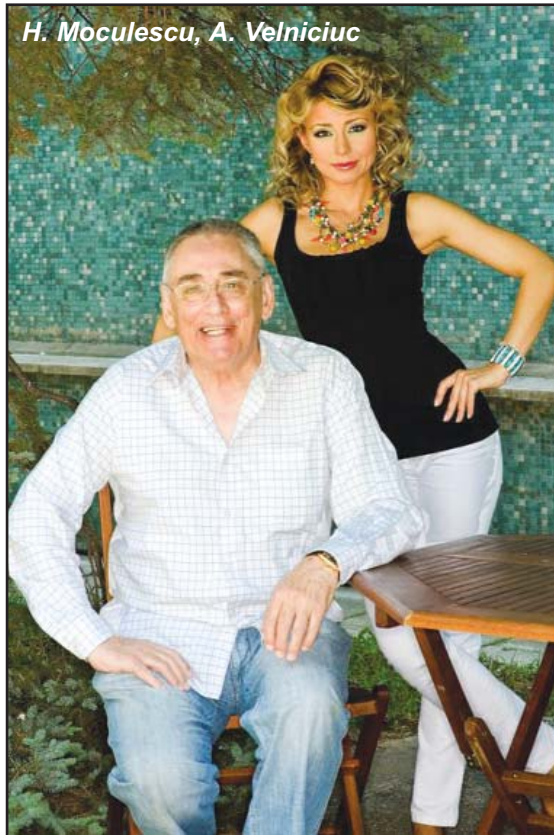
Cristian Simionică intenționează să-și alcătuiască anul acesta o nouă grupă de copii talentați. Să nu uităm că de la el au plecat, după câțiva ani de pregătire, Sabina Atodiresei și Dănuț Petrișoaea, componenți ai trupei „Stars of music”, câștigătoare a Trofeului Mamaia copiilor 2010!

Până atunci, cunoscutul cantautor se bucură că este intens difuzat la Radio-Vacanța (Liliana Moldovan), dar și la postul online „Radio Enigma România”, condus de Mariana Stratulat, care emite din Panciu, acolo unde cu câțiva ani în urmă Cristian Simionică a reușit un uriaș succes la un spectacol grandios în aer liber. Postul are ascultători fideli în țară, dar și peste hotare, aceștia putând intra în direct în emisie pentru a face dedicații muzicale. În 2011, Simionică intenționează să lanseze un nou album, din care să nu lipsească alte două compoziții ale sale solicitate de fani, „Amăgire” și „Această seară”.

Deși este nu numai o foarte frumoasă, dar și talentată actriță de teatru și film, Alexandra Velniciuc este mai cunoscută publicului, așa cum se întâmplă întotdeauna, datorită aparițiilor pe micul ecran. Cu televiziunea a luat contact în urmă cu mai bine de 10 ani, în emisiunea „Duminica în familie” (Antena 1), familie regăsită apoi la Prima TV, unde a jucat în serialul „În familie”, dar pentru marea masă a telespectatorilor se identifică cu rolul de coprezentatoare a popularei emisiuni de pe TVR2 (de ce nu pe TVR1 numai cei din Calea Dorobanților ne-o pot spune!

H. Moculescu, A. Velniciuc

Sau nu!), „Atenție, se cântă!”. Cuplul de mare efect alcătuit cu compozitorul Horia Moculescu a fost transferat pentru numai câteva săptămâni (datorită managementului catastrofal și publicității inexistente) la „Godot Caffe Teatru” din str. Blănari, unde în fiecare luni seara cei doi au realizat cu naturalețe și farmec un original spectacol de muzică și poezie, în care Alexandra și... cânta, de unde titlul acestui articol. În prezent ei sunt în căutarea altui spațiu potrivit, pe care sperăm să-l găsească cât mai repede, pentru că avem nevoie de asemenea reprezentații sensibile, care se adresează sufletului... Doctor în teatru, cu diplomă în toată regula, Alexandra Velniciuc a jucat timp de doi ani și jumătate în „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian, la „Naționalul” craiovean, iar în prezent poate fi aplaudată în spectacolele teatrului „Metropolis” de pe str. Mihai Eminescu. În film l-a avut drept partener pe faimosul actor american Billy Zane (cel care îl întruchipa pe logodnicul lui Kate Winslet în „Titanic”), a jucat în pelicule regizate de Geo Saizescu, Cristi Nemescu, Nuțu Cărmăzan. Noi așteptăm pentru Alexandra meritatul rol într-un musical, pe scenă, pe micul sau pe marele ecran!

Flash

Mihai ANTON

Alina Eremia este una dintre cele mai titrate tinere soliste ale muzicii noastre ușoare. Recunoașterea talentului ei nu a întârziat să apară, câștigând premii în cadrul unora dintre cele mai renumite concursuri muzicale. La doar 16 ani, Alina Eremia este mai mult decât pregătită să cucerească topurile și să reprezinte forța fresh de care muzica românească are nevoie. Confirmarea absolută a venit însă în urmă cu puțin timp, atunci când celebrul Roger Sanchez a descărcat piesa ei *Deep in Love*.

După o pauză de mai bine de un an, împreună cu MediaPro Music, cei cinci membri ai grupului **SIMPLU** lansează un nou single, o piesă explozivă: *Dance For Money*. „Este un single care reflectă maturizarea noastră, la fel ca întreg albumul „Dance Or Die Trying” dealtfel”, declară Smiley. Noul single SIMPLU este compus de echipa Hahaha

Production și va fi inclus pe albumul „Dance Or Die Trying”, ultimul din cariera trupei și care va fi lansat pe piață în câteva săptămâni.

Liviu Hodor a lansat videoclipul hitului *Dream with you* realizat împreună cu Tara. Acordeonul, ritmul clubbing, vocea inconfundabilă a Tarei sunt doar câteva dintre ingredientele care au făcut, într-un timp scurt, din *Dream with you* un hit. Filmările au avut loc la Palatul Snagov, în

regia lui Dragoș Buliga.

Mihai Budeanu, fost membru al grupului 3 Sud Est, revine pe piața muzicală cu un nou proiect. Beat Music a luat naștere în octombrie 2009 în studioul cu același nume din Constanța și combină beat-uri dance-clubbing foarte moderne cu vocea melodioasă a lui Mihai. Piesa se bucură și de un remix lucrat cu Emil Lassaria, cunoscut pentru hitul *Balada*. Alături de el, din proiect mai fac parte Sorin Marinaș (orchestrator și compozitor) și Mihai Stan (manager). Primul single lansat este *Love is Life* și deschide seria de viitoare succese marca Beat Music cu o notă pozitivă și un sound fresh.

Palatul Național al Copiilor, Cercul de Muzică Ușoară „Armonia” și „Associated Artists” inițiază un șir de spectacole în cadrul unui proiect mai amplu cu ideea

„Rezistența prin artă și cultură”, care are ca motto „Și nouă ne pasă!” Spectacolele vor avea ca invitați oameni de artă și cultură, personalități ale vieții culturale de la noi, intelectuali de marcă, reprezentanți ai mass-media, directori de instituții, reprezentanți ai inspectoratelor școlare, ai ministerelor sau ambasadelor. Coordonator proiect, prof. Ana Tănăsescu.

Însoțită de **Dee-Dee**, vocea cu care a colaborat pentru primul său album, **DJ Layla** a efectuat un turneu cu peste 20 de concerte în Rusia, Ucraina, Azerbaidjan și Kazahstan. „În toate orașele în care am concertat, oamenii cântau și dansau, știau versurile pieselor noastre, iar atmosfera a fost excepțională”, povestește DJ Layla. În ciuda orelor de așteptare în aeroporturi, cele două se declară fericite. Cat Music și Radu Sârbu, producătorul muzical al proiectului, au lansat „Single Lady”, primul album semnat DJ Layla.

Cu un nume neconvențional, un sound inovativ și versuri aparte, gruparea **Radio Killer** a pornit, se pare, într-o campanie de cucerire a lumii... *Voila*, prima piesă Radio Killer, a fost super hit în teritorii ca Rusia, Kazahstan, Ucraina, Austria, Suedia. Cel mai recent succes al băieților, *Be Free* (Hahaha Production) este de-a dreptul incendiar. Spania este, se pare, cel mai mare fan al trupei, plasând hitul pe locul întâi în topul săptămânal al unuia dintre cele mai importante radiouri naționale - Maxima FM. Radio Killer a reușit să devanseze astfel artiști din prima ligă a muzicii internaționale.

Tom Boxer împreună cu **Alexandra Black** au avut parte de un tur de forță ce a început în Kazahstan și s-a terminat în Ucraina. Startul a fost dat odată cu plecarea spre Almaty, cel mai mare oraș din țara lui Borat. Evenimentul desfășurat în unul dintre cele mai exclusiviste cluburi din Almaty a fost un super succes. Alexandra a fost acompaniată de sute de voci pe hitul ce a depășit granițele Europei, *Morena*. Al doilea eveniment a avut loc în Harkov, unul dintre cele mai mari orașe din Ucraina. Tom nu a uitat de fanii din România, el filmând alături de Antonia videoclipul pentru piesa *Shake It Mama*.

Alina Eremia

29 - Celelalte Cuvinte

Clubul **The Silver Church** s-a dovedit neîncăpător pentru spectatorii concertului aniversar **Celelalte Cuvinte** – 29 de ierni, încununarea a 29 de ani de carieră a uneia dintre cele mai iubite formații rock din România. De obicei scumpă la vedere, trupa **Celelalte Cuvinte** revine în București cu un concert special, un concert care punctează încă un an din cariera uneia dintre cele mai longevive și mai iubite trupe de rock din România.

Călin Pop, Marcel Breazu, Tiberiu Pop și Leontin Iovan (plus o surpriză - apariția pe scenă a inginerului de sunet **Ovidiu Roșu**, care a părăsit pupitrul de mixaj pentru a cânta la vioară) au început concertul cu piesa *Despre suferințe de iarnă*, urmată de *Așa e viața mea* și *Neam blestemat*, cinci piese într-

o interpretare semiacustică - *O să am, Cina dragonului Pasărea de plumb, Comoara și Cel din răsărit*. Prima parte a concertului s-a încheiat cu *Armaghedon*. Cea de-a doua parte a cuprins o serie de piese celebre ale formației, ca *Zmeie, Boala de gânduri, Fântâna, Despărțire, La ceas târziu și Un sfârșit e un început. Lupii*. După

aproape trei ore, show-ul aniversar s-a încheiat cu un bis cerut cu insistență: *Iarbă prin păr*, urmată de suita *Scrisori iubite, Rămâi și Gong*.

Concertul a subliniat încă odată integritatea muzicală a formației: 29 de ani de carieră fără compromisuri.

Gabi MATEI

Taxi – „Cele două cuvinte”

Dan CHIRIAC

Piesa care a făcut deliciul internetului mult timp, „Cele două cuvinte”, și-a găsit, în sfârșit, nașa și... nașii. Teo Tradafir a nășit melodia, oferind trupei un dar foarte special: videoclipul. Alături de ea, în povestea TAXI au intrat 26 dintre cei mai interesanți bărbați din România. Ei au acceptat să încerce să spună... „Cele două cuvinte”. Și așa s-au născut, rând pe rând, piesa, videoclipul (cu peste 10 remake-uri) și noul album al trupei TAXI, „Cele două cuvinte”. Noul album s-a lansat în zi de de Dragobete, pe 24 februarie, printr-un concert organizat de Gala MGMT & PR.

La cel de-al șaptelea album, TAXI adică Dan Teodorescu, Mugurel Coman,

Vicky Sava, Darius Neagu, Cantemir Neacșu, Kerezsi Csongor, se prezintă ca o formație matură din punct de vedere muzical, cu preocupări diverse și colaborări dintre cele mai surprinzătoare: C.R.B.L., Dax, Bogdan Popoiag, Mihai Ogășanu, Matteo și alții, la care se adaugă « cei 26 » care nu se văd pe album, dar rămân în memoria colectivă ori de câte ori se aud „Cele 2 cuvinte”. Întreg conținutul albumului e o trecere prin

stări de suflet, cu accente ironice de analiză socială, în stilul deja ușor de recunoscut.

Margareta: „Lasă-mi toamnă pomii verzi” - 50 de ani de la primul disc

Dacă spunem Margareta, știm că este vorba de Margareta Pâslaru, un fenomen al muzicii

noastre ușoare, care continuă să ne uimească și să ne bucure prin vivacitate, forță și mai ales creativitate. Căci CD-ul editat de Electrecord conține numai compozițiile sale, atât piese din arhivele casei de discuri (admirabilă munca Mioarei Panaite - redactor de disc), cât și lucrări mai noi, cum ar fi „Fericirea mult visată” - loc 3 în Topul românesc 2010. Este evident gustul sigur cu care Margareta și-a ales textele, majoritatea fiind de fapt poezii de înaltă ținută literară semnate de Lucian Blaga, Ion Minulescu, Elena Farago, Virgil Carianopol, Ana Blandiana, Ion Horea, Agatha Grigoresu Bacovia, dar și versuri ale reputaților Ovidiu Dumitru și Eugen Rotaru. De subliniat, lucru mai puțin cunoscut, că Margareta are talent literar de primă mână, versurile sale (la nu mai puțin de 9 cântece) ridicându-se cu mult peste nivelul unor simple „texte”. Deși albumul are o durată generoasă, conținând 24 de cântece și un emoționant „Tatăl nostru” în final, nu cuprinde toată creația componistică a Margaretei. Câteva

fragmente din creațiile timpurii ne sunt oferite într-un potpuriu mult prea scurt, de 5 minute, ceea ce dovedește că acest album putea fi cu ușurință unul dublu.

Muzică și voce (deseori și texte) – Margareta Pâslaru – un adevărat disc de autor, un album de aur. De menționat că Margareta donează drepturile de autor către campania „Artiști pentru artiști” - UNITER.

Paul Polidor & Eugen Cristea: „Recital de evergreen-uri”

„Un duet... și nu prea” este subintitulat acest reușit și reconfortant album, editat de Fundația „Paul Polidor” pentru UNESCO în colaborare cu

ICECON. Este un recital de evergreen-uri, reeditat cu ocazia sărbătorii de Sf. Valentin din acest an, printr-un concert desfășurat la complexul Turbo Tequila, amfitrioni Polidor Bratu, Stelian Nedea și Paul Polidor. Regăsim aici preferința lui Eugen Cristea pentru titlurile nemuritoare ale repertoriului pop (abordat și alături de propria-i formație), de la „Love me tender” la „Only you”, „Please, release me”, „Falling in love”, „Bye, bye love”. Celelalte 5 piese sunt cântate de Paul Polidor, fiind vorba de asemenea de refrene pe care le-am fredonat adesea cu toții: „Have you

ever seen the rain”, „Arrivederci, Roma”, „Spanish eyes”, „Strangers in the night”, „What a wonderful world”. Un album dulce-nostalgic, alăturînd doi mari îndrăgostiți de muzica adevărată, album masterizat de Constantin Nicolau.

Andra, Săndel și Aurora Mihai: „O familie populară”

După succesul cert al primului și celui de-al doilea album cu muzică populară, Andra, Săndel și Aurora Mihai lansează un nou album de aceeași factură. Editat de MediaPro Music, discul conține 10 piese noi, dar și varianta etno a binecunoscutului cântec „Lucru

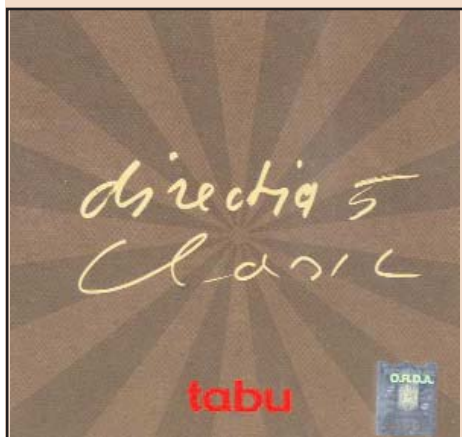

mare-i omenia”. Mai precis, albumul conține cântece tradiționale românești, fie cântate de cei doi frați împreună cu Aurora Mihai, „Iartă frate ca să fii iertat”, fie melodii cântate individual de Andra – „Dar-ar naiba în tine dragoste” sau Aurora Mihai – „Nu aș vrea”, dar și piese interpretate de Săndel și Aurora Mihai – „Mi-a bătut iubirea în poartă”, „Lucru mare-i omenia” sau „Nu sta mândro supărată”.

Cântecele tradiționale incluse pe album aparțin mai multor zone ale țării, dar în special Banatului și Ardealului.

Direcția 5: „Clasic”

Cea mai harnică formație a noastră, concertistic și discografic, rămâne Direcția 5. Cvartetul (care a rămas în aceeași componență de ani buni, doar în concerte se adaugă diverși colaboratori, cel mai stabil fiind Toni Șeicărescu) nu are

se pare nici un moment de respiro, astfel încât acum are la activ un număr impresionant de discuri. Ultimul conține nu mai puțin de 14 cântece, compuse de Marian Ionescu (a cărui inspirație se dovedește inepuizabilă), dar de data aceasta versurile nu mai aparțin solistului Cristian Enache, ci unei adevărate colecții de textieri, cinci la număr, la care se adaugă chiar Marian, cu o îndemânare poetică apreciabilă. Albumul are o tentă lirică, chiar a fost lansat de Ziua Îndrăgostiților, așadar pe linia bine cunoscută a formației. Profesionalism cert, seriozitate, refrene cantabile, multe posibile hituri: încă o bornă de succes pentru Direcția 5.

Marius Ciprian Pop: „Flori de suflet românesc”

Alături de „Ceterașii de la Cluj”, cunoscutul interpret al cântecelor ardelenesi (și prezentator TV), preotul Marius Ciprian Pop, ne propune un album încântător, editat de MC Star.

Orchestrații: Radu Ciprian; vioară – Radu Ciprian, Dorin Nemeș, taragot – Nelu Gabor, saxofon – Gabi Budian, acordeon – Ciprian Laco, bas – Zenu Zanc, braci – Ovidiu Silaghi. Ca bonus este inclus un videoclip cu protagonistul și micuța Antonia. Emoționantă

mărturisirea de credință a interpretului, pe copertă: „Editarea acestui album reprezintă un semn de recunoștință față de toți cei care au promovat frumusețea neamului nostru, revărsată în cântec și bucurie!”.

Bere Gratis: „O colecție”

Titlul arată de la bun început despre ce este vorba - un “Best of” - cum se mai spune, disc apărut la Cat Music. De fapt, pe lângă 8 piese cunoscute, se adaugă (așa cum se obișnuiește la astfel de colecții) două noutăți, toate masterizate în Elveția de Bogdan

Ioan. Cvintetul actual are 3 componenți permanenți (dintre care Robert L. Angheliescu se dovedește

a fi autorul principal; mai semnează piese și Mihai Georgescu, dar și M. sau T. Angheliescu), alături de doi colaboratori. Chiar dacă în concert se insistă pe ritmuri mai „apăsate”, sunetul global al compozițiilor a rămas același deocamdată, un pop rock melodos foarte apreciat de publicul nostru. Într-adevăr, un disc de colecție.

Trio „Vatra neamului”: „Muzică pentru suflet”

Victoria Ștefăneț, Ana-Maria și Doina Boboc sunt trei foarte talentate tinere din Chișinău, al căror har muzical este transpus pe acest CD grație sprijinului dat de familia Avram, cea care ne așteaptă acum și la București (mai precis la Ciolpani) la restaurantul-muzeu „Vatra neamului”, o bijuterie în materie. Cele trei artiste (voce, cobză, vioară) poartă nu întâmplător acest nume, ele repunând în circulație în manieră

personală o serie de refrene de viță veche, cum ar fi „Să-mi cânti cobzar”, „Cântecul lui Barbu Lăutaru”, „Frumoasă-i vecina noastră”, „Aseară ți-am luat basma”. Alături de aceste titluri, ascultăm cu încântare „Bucovina”, „Galbenă gutuie”, două piese în limba rusă și una în spaniolă. Un sound de calitate, așa cum ne-au obișnuit întotdeauna produsele muzicale de dincolo de Prut, dar mai ales un grup ce îmbină armonios tinerețea cu tradiția.

Petre Magdin, față-n față cu rockul!

Doru IONESCU

Asta era explicația la fotografia realizatorului TV, din primul dicționar al muzicii tinere semnat de Daniela Caraman Fotea și de Florian Lungu, o sintagmă care m-a urmărit decenii, chiar și după ce l-am cunoscut și m-am împrietenit cu viitorul meu coleg din TVR. Astăzi, toată lumea îl știe ca rockerul de la miezul nopții, pentru emisiunile nouăzeciste. Mai puțini cunosc faptul că pe lângă solidele cunoștințe muzicale (ca absolvent de liceu de muzică la Timișoara și de Conservator la București), Petrică a avut o carieră impresionantă (în ciuda scurtimii sale în ani) ca trompetist, șef de orchestră, compozitor și aranșor, oprită decenii la rând de ziaristică! Dar nu definitiv...

Cu grupul „Dixie” de jazz tradițional (în care cântau la un moment dat Marius Țeicu, Marcel Dragomir, Petre Iordache și Doru Tușiș, Marcel Năvală, Dorel Vintilă Zaharia sau Florin Dumitru) a avut multe momente de glorie la Casa Studenților din București (de la mijlocul anilor '60), transcendând și zona pop-rock sub titulatura „Modern Grup”. Ca soliști, au fost Mihai Constantinescu ori Dini Trandeu, iar după dizolvarea

grupului marea lovitură a fost dată prin compozițiile înaintate Didei Drăgan (care a lansat în 1984 un întreg disc cu melodiile lui Magdin, singurul până la Revoluție).

„Anilor”, „Vremuri”, „Te aștept să vii” sunt câteva dintre șlagărele impuse în topurile vremii. În particular, participarea Didei cu melodia „Ca-n poveste” la „SchlagerFestival”, la Dresda (în 1974, cel mai important concurs internațional de dincoace de cortina

de fier) s-a lăsat cu două premii pentru solista care de atunci a avut o carieră paralelă în Germania Democrată, plus un premiu pentru compozitor!

Pe lângă munca de realizator de emisiuni muzicale (cel mai important în anii '70 - '80, dacă nu singurul cu o emisiune de profil, așadar excluzând aici divertismentul), ziaristul a publicat regulat timp de un deceniu, în „Săptămâna” și „Scânteia Tineretului”, ba și în „Cronica Română” după 1993! Revenind la televiziune, e greu de

înșirat o listă completă a marilor nume pop-rock debutate de „Tele Top” sau „Club T”, emisiunile sale, ca și „Întâlnirea de la miezul nopții” după 1990!

Din păcate, numeroasele schimbări din Televiziunea Română i-au tot împins emisiunile după miezul nopții (ultima – „Muzica la maxim” – începea mult după ora 1 în noapte, programând reluări ale filmărilor din anii '90). Cu toate acestea, în 2006 Petre Magdin a fost liderul unui top al realizatorilor de televiziune din toate timpurile, organizat de instituție pe net cu ocazia anului aniversar „TVR 50”! Aceasta în condițiile în care tot melomanul român a avut accesul liber la posturi muzicale gen MTV, MCM, VIVA după 1989, deceniu negru pentru rockul românesc care a intrat atunci, indiferent de mărimea numelui, în underground.

De câțiva ani, ziaristul este „pensionat”, având timp să revină la muzică. Nu oricum, ci refăcând din vechile compoziții și scriind altele noi, pentru propria voce, care „funcționează” foarte bine! A înregistrat astfel un întreg disc cu vechiul prieten, chitaristul nouăzecist Mihai Vlahopol (de la grupul bucureștean „The Crossroads”), cu textele soției sale Ana! Producătorii și sponsorii n-au înțeles, încă, valoarea CD-ului; independent de aceasta, emisiunile „Remix” de la TVR Cultural și „Timpul Chitarelor” de pe TVR 2 și-au asumat plăcerea de a-l invita la filmări, în martie – aprilie, pe Petre Magdin, unul dintre cei care au dat nume rock-ului românesc, din culise, dar și de pe scenă!

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE EDITURA MUZICALĂ CU
SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL
ȘI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Director: Costin ASLAM

Redactori:

Mihai COSMA

Octavian URSULESCU

Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:

Grigore CONSTANTINESCU, Viorel COSMA,
Tanța DIACONESCU, Anca FLOREA,
Oana GEORGESCU, Olga GRIGORESCU,
Liliana IACOBESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU,
Doina MOGA, Tatiana OLTEAN, Mircea ȘTEFĂNESCU,
Florin-Silviu URSULESCU

Pentru ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect.1,
010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL

TEL: 021-410.64.88

ISSN: 1220-742x